

သိုးဆောင်း

သုံးခါနှမ်းမှ ပွင့်မလှပနိုး

ကံသာအမိ ၊ ကံသာအဖ ၊ ကံသာလျှင်ကိုးကွယ်ရာ
 လောက၌ မျက်မှောက်ဖြစ်ပျက်နေသောကိစ္စအဝဝ
 အားလုံးတို့ သည် ကံ ၊ ကံ ၏ အကျိုးပေါ်၌သာ
 မူတည်ပါ ၏။

Whiteboard ပေါ်၌ ရေး သားထားသော စာကိုကြည့်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်
 ကျေနပ်ပီတိအပြုံး တွေ ဖြင့် ဝေနေသည် ။ ဒီစာကို သူအကြိမ်ပေါင်းများ စွာ ဖတ်ခဲ့ဖူးပါသည်
 ။ ကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည် ။ နှလုံးသွင်းခဲ့ဖူးပါသည် ။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ဒီစကားလုံးတွေ ၏ အဓိပ္ပာယ်သည် သူ့ဘဝ၏
 အလင်းရောင် ၊ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ ကျောက်ဆစ်အကွရာရေး ထိုးထားသလို ခိုင်မာနေသော
 ယုံကြည်မှုကျောက်တိုင် ။

ဒီစာသားတွေ ကို သူယုံကြည်ခဲ့သည် ။ ဒီစကားလုံးတွေ ကို သူအားကိုးခဲ့သည် ။
 ထို့ကြောင့် သူအခုလို ဘဝမျိုး ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။

သူ့နာမည် က ‘ ကံထူး ’ ။

ကံကို ယုံကြည်သည် ။ ကံကိုအားကိုးသည် ။ ထိုကံကြောင့် ပင် အနေဖြင့်ခဲ့သည်
 ။ နာမည် အတိုင်း ကံထူးခဲ့သည်ပေါ့ ။

ယခုလည်း အခန်းနံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော Whiteboard မှ စာကိုကြည့်၍

နှလုံးသွင်းနေသည်။ ။

ဒီစာသည် လွန်ခဲ့သော ကိုးနှစ် ၊ သူ့ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ခန့်က ရေးထားခဲ့သော စာ ၊ ကိုးနှစ် မျှကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း Whiteboard မှ စာက သူရေးထားခဲ့သည့်အတိုင်း နည်းနည်း မှုပုံစံမပြောင်းသေး ။ ထို့အတူ သူ့ ရင်ထဲနှလုံးသားထဲမှ ကံနှင့်ပတ်သက်သည့် ယုံကြည်ကိုးစားမှုတွေ ကလည်း အရှိန်အဟုန်ပြင်းဆဲ ၊ တောက်လောင်နေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကံထူး မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ နှလုံးသွင်းနေရာမှ မျက်စိကိုတဖြည်းဖြည်း ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

“ဪ ... ဘာလိုလိုနဲ့ မနက်ဖြန်ဆို သူတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ရဲ့ ကုမ္ပဏီဖွင့်ပွဲနေ့ရောက်ပြီပဲ ”

ကံထူးစိတ်ထဲမှ တွေ့လိုက်ရင်း ကျေကျနပ်နပ်ပြီး မိသည်။ ။ နောက်စားပွဲပေါ်မှ သူတို့ သူငယ်ချင်း တွေ စုရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံကို လက်လှမ်းလိုက်ရင်း နံဘေးမှစားပွဲတင်နာရီကိုကြည့်မိတော့ ည (၉) နာရီအတိ။ ။

ဒီပုံသည် သူတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့ ဖြေအပြီး ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံ ဖြစ်ပေသည်။ ။

ပုံထဲ၌ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက် က သူ နှင့် အတူမတ်တတ်ရပ်၍ သူငယ်ချင်းထက်ပိုသော ခင်မင်မှုဖြင့် သူ့ ရင်ထဲမှ စွဲလမ်းရသူ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကတော့ သူတို့ သုံးယောက် ရှေ့မှာ ခုံဖြင့် ထိုင်ကာနေသည်။ ။

သူတို့လေးယောက် ဓာတ်ပုံထဲမှာ ပြုံးနေကြပါ၏။ ။ ထိုအပြုံး သည် ငယ်စဉ်ကလေးသာသာဘဝ၏ အပြစ်ကင်းစင်သော ညစ်နွမ်းမှုမဲ့သည့်အပြုံး။ ။ ဒီလို အပြုံး မျိုး အခုလိုအချိန်၌ လုံးဝပြန်မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ မေးရန်ပင်မလို သေချာနေသည်။ ။ အကြောင်းကား စားပွဲပေါ်မှ နောက်ထပ်ဓာတ်ပုံနှစ် ပုံက သက်သေခံနေသော ကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ။

ဒုတိယပုံ၏ အပြီးတွေ က ပထမပုံလောက်မကြည်လင် ၊ မသန့်စင်တော့ ၊
အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးဘဝမှ လွန်မြောက်ကာ ဘဝဟူသော ခရီးလမ်းကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့
ချီတက်မည် စိတ်ဓာတ်တွေ ၊ စွမ်းအားတွေ ၊ မျှော်လင့်ချက်တွေ ၊ ပန်းတိုင်တွေ စသော
မာန်ငွေ့ နည်းနည်း ရောနေသည်ဟု ထင်သည်။ ။

ဒါဆို တတိယပုံကရော ...

ထိုတတိယပုံက ပိုလို့ပင် မကြည်လင်မပြတ်သားတော့ ...

ထိုတတိယပုံထဲက အပြီးတွေ က ညှိုးနွမ်းပင်ပန်းသည့် ဟန်တွေ ပါနေသည်။ ။
နောင်တတွေ ၊ အမှန်တရားတွေ ၊ ယုံကြည်မှုတွေ အားလုံးပြောင်းလဲသွားရသည့်အချိန်တွင်
ရိုက်ထားသော ပုံပင်မဟုတ်ပါလော။ ။

ထို့ကြောင့် သူတို့ ဘဝ ၏ အမှတ်တရပုံရိပ်တွေ ထဲတွင် ပထမ ဆုံးပုံသည်သာ
စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကြည်လင်မှုတွေ ရောပြွမ်းနေသည်ဟု ကံထူးယုံကြည်သည်။ ။

ကံထူးဓာတ်ပုံလေးအား တစ်မိမိမိမိကြည့်နေရာမှ ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ရင်းပြုံး
မိသည်။ ။

ယခု သူပြုံးသော အပြုံးသည် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကပြုံးခဲ့သော အပြုံးလိုမျိုး
ကြည်လင်မှုတွေ နှင့် သက်ဝင်နေမည်လား ...

မသေချာပါ။ ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုအပြုံးမျိုး ယခုအချိန်မှာ ပြန်လိုချင်သည်။ ။ သို့ပေမယ့် ...

“အေးလေ ... ငါတို့ အရွယ်က ကလေးမှမဟုတ်တော့တာပဲ”

ကံထူး ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဖြေတွေ့တွေ့နေရင်းမှ သူ၏ စိတ်တို့သည်
ငယ်စဉ်ကလေးများ ဘဝဆီသို့ ...

ဦးနှောက်စာမျက်နှာတွေ တစ်ရွက်ချင်း ၊ တစ်ရွက်ချင်း
နောက်ပြန်လန်သွားလေတော့သည်။ ။

(a)

မြို့နယ် အထက်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ဖြစ်သည်။ အချိန်ကား တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲကြီးဖြေဆိုရန် နီးကပ်နေသော အချိန်။ ထိုအချိန်တွင် ဒဿမတန်းအခန်းတစ်ခန်း၌ ဆရာ တစ်ယောက် သည် စာမေးပွဲဖြေဆိုမည့် ကျောင်းသားကျောင်းသူများ အား ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောပြလျက်ရှိသည်။

စာမေးပွဲနီးချိန်တွင် စာပေနှင့် မဆိုင်ဘဲ ပုံပြင်ပြောနေသည့်ကိစ္စမှာ အနည်းငယ်ကြောင်သလိုတော့ရှိသည်။ ဒါပေမယ့် ထိုပုံပြင်သည် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းဖြေဆိုမည့် သူများ အတွက် လွန်စွာ အရေးကြီးလေသည်။

ပုံပြောသူက ထိုအခန်း၏ အတန်းပိုင်ဆရာ ဦးခန့် နောင် ။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပုံပြင်တစ်ပုဒ် တော့မဟုတ်ပါ။ လူတိုင်းကြားဖူးနေကျပုံပြင်တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

“တစ်ခါတုန်က ရွာတစ်ရွာမှာ လူသုံးယောက် ရှိတယ်ကွဲ့။ ကုကို ယုံတဲ့သူရယ်၊ ဉာဏ်ကိုယုံတဲ့သူရယ်၊ ဝီရိယကို ယုံတဲ့သူရယ်ဆိုပြီး ရှိတယ်။ သူတို့ သုံးယောက် ဟာ သူတို့ ယုံကြည်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရမ်းအတ္တကြီးတယ်။ ကံသမားဟာ ကံကလွဲပြီး ဘာမှမယုံသလို ၊ ဉာဏ်သမားကလည်း ဉာဏ်ကလွဲပြီးဘာကိုမှ မယုံဘူး။ ဝီရိယသမားကလည်း ဝီရိယမှ ... ဝီရိယ။ သတို့ သုံးယောက် ဆုံတိုင်း အမြဲငြင်းခုံရလေ့ရှိတယ်တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ သူတို့ သုံးယောက် ငြင်းခုံကြရင်နဲ့ စကားများ ကြတယ်။ ပွဲကတဖြည်းဖြည်း ကြမ်းလာပြီး အနီးနားကလူတွေ ပါ ဝိုင်းဖြေရှင်းပေးပေမယ့်မရဘူး။ နောက်ဆုံး သူတို့ သုံးယောက် ကို မြို့ဝန်မင်း ဆီပို့ လိုက်တယ်ပေါ့ကွာ။ မြို့ဝန်မင်းကလည်း အဲဒီ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းမပေးနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ဘုရင်ကြီးဆီခေါ်သွားတယ်။ နန်းတော် ထဲရောက်တော့ ဘုရင်ကြီးကမေးတာပေါ့။ ဘယ်လိုအကြောင်းခြင်းရာမျိုး ရှိလို့ လဲ ဝန်မင်းဆိုတော့ မြို့ဝန်မင်းက ပြန်လျှောက်တယ်။ ဒီလူသုံးယောက်က ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ငြင်းခုံနေကြပါတယ်ဘုရား။ လောကကြီးမှာ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ သုံးပါးအနက်က

ဘယ်အခြင်းအရာဟာ အဓိက ဖြစ်သလဲဆိုတဲ့ အချက်ကို ငြင်းခုံရင်းရဲ့ ကျွန်တော် မျိုး
ဆီရောက်လာတာပါဘုရား။ အဲဒါ ကျွန်တော် မျိုး လည်း ဖြေရှင်းမပေးတတ်လို
အရှင့်ရှေ့တော် မှော က် ခေါ်သွင်းလာတာပါ ”

အဲဒီ မှာ တင် ဘုရင်ကြီးလည်း စဉ်းစားသွားတယ်ကွ။ ကံ ၊ ဉာဏ် ၊ ဝီရိယ
သုံးယောက် ကတော့ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်နေကြတာပေါ့။
ဒါပေမယ့် သူတို့ ထင်သလို ဖြစ်မလားဘူး။

ဘုရင်ကြီးက သူတို့ သုံးယောက် ကို တစ်ညတာ အကျဉ်းချပြီး နောက်တစ်နေ့
မိုးသောက်မှ အဖြေပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ ပဲ ကံ ၊ ဉာဏ် ၊ ဝီရိယ သုံးယောက် စလုံးခမျာ အကျဉ်းကျသွားတာပေါ့။ ”

တစ်ခန်းလုံးမှာ ဆရာဦးခန့် နောင် ပုံပြင်ကို
စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေကြသည် အပ်ကျသံမကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေသော
အခန်းကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ရင်း ကျေနပ်စွာ ပြုံး ကာ ဆက်ပြောသည်။

“ဒီလိုနဲ့ ညသန်းခေါင်ရောက်တော့ ဗိုက်ဆာကြတာပေါ့ကွာ။ သူတို့ သုံးယောက်
စလုံးကလည်း တစ်နေ့ လုံး ဘာမှစားထားရတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောရရင်
ရေတစ်ခွက်တောင် မသောက်ရသေးဘူး။ ဒီတော့ ဆာပြီပေါ့ ... သုံးယောက် သား အချ
ပ်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေကြရင်းနဲ့ ကံသမား ကတော့ ထောင့်တစ်ထောင့်မှထိုင်ပြီး ဘုရားစာတွေ
ရွတ်နေတယ်။ ဉာဏ်သမား ကတော့ အစာရအောင် ဘယ်လို ဖန်တီးရမလဲဆိုပြီး
အကြံထုတ်နေတာပေါ့။ ဝီရိယသမား ကတော့ အငြိမ်မနေဘူးကွ။ ဝီရိယ
အားကိုးတဲ့သူဆိုတော့ အချပ်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်ပြီး
လွတ်လမ်းရှာနေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နေကြရင်း အချိန်တွေ တဖြည်းဖြည်းကုန်လာ ၊ ဗိုက်တွေ လည်း
ဆာသထက်ဆာလာကြတာပေါ့။ အဲဒီ မှာ တင် ဝီရိယသမားက အရင်ဆုံး ပုရွတ်ဆိတ်တွေ ကို
စတွေ့ တယ်။ သူက တစ်ခန်းလုံးအနှံလိုက်ကြည့်နေတဲ့သူကိုး။ ပုရွတ်ဆိတ်တွေ က

ထူးထူးဆန်းဆန်း အတန်းလိုက် လေးတန်းစီပြီး ငြိမ်နေကြတယ်တဲ့ကွ ။ မင်းတို့ လည်းသိမှာပေါ့ ...ပုရွတ်ဆိတ်ဆိုတာ ငြိမ်နေတဲ့ သတ္တဝါမှမဟုတ်တာ ... အမြဲသွားနေတာ ။ ဒါနဲ့ သူက အထူးအဆန်းဆိုပြီး ဉာဏ်သမားနဲ့ ကံသမားကို ခေါ်ပြတယ် ။ ဉာဏ်သမားလည်း တွေ့ရော စဉ်းစားတာပေါ့ ။ အင်း ... ပုရွတ်ဆိတ် တွေ ဟာ အကြောင့် မရှိဘဲနဲ့တော့ ငြိမ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး ။ သတို့ ငြိမ်နေပုံကလည်း လမ်းကြောင်းလေးတစ်ခုလို အတန်းလိုက်လေးဆိုတော့ မဟုတ်မှလွဲရော သူတို့ အချို့အရသာရှိတဲ့ လမ်းကြောင်းတစ်ခုပေါ် ငြိမ်ပြီးလျက်နေကြတာ ဖြစ်မယ် ။ အဲလိုတွေ ပြီး ဉာဏ်သမားက ပုရွတ်ဆိတ်လမ်းကြောင်း အတိုင်းလိုက်ကြည့်တယ် ။ ပုရွတ်ဆိတ်တွေ က အချုပ်ခန်းနံရံကြားတစ်နေရာမှာ လမ်းကြောင်း ပြတ်သွားတယ်ကွ ။ ဒါကိုလည်း တွေ့ရော ပထမ ဉာဏ်သမား အံ့သြသွားတာပေါ့ ။ နောက်မှ သေချာကြည့်မိတော့ အချုပ်ခန်း နံရံ မှ အံ့ဝှက်လေး တစ်ခုရှိနေတာ တွေ့ ဂတယ် ။ အဲဒီ အံ့ဝှက်လေးကို လည်း ဖွင့်လိုက်ရော အထဲမှာ က ...”

ဆရာက ပုံပြင်ကိုဆက်မပြောဘဲ ရပ်လိုက်သည် ။ ဒါက နားထောင်သူတွေ ကို သိချင်စိတ်ပြင်းပြအောင် နှိုး ဆွလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် တစ်ခန်းလုံးဆူညံသွားသည် ။ ဒီတော့မှ ဆရာကပုံပြင်ကို ဆက်သည် ။

“အထဲမှာ က ... သူတို့ ပျားရည်အိုးကို သွားတွေ တယ်ကွ ။ ပျားရည်တွေ က အိုးနဲ့ တံခမ်းကနေစီးကျနေပြီး နံရံအောက်ဘက်ကိုစီး ကြောင်းလေးအတိုင်းဆင်းသွားတာ ။ အဲဒါ ပျားရည်စီးကြောင်းလေးပေါ် ပုရွတ်ဆိတ်တွေ တက်ပြီး လျက်နေတာ ။ အဲဒါနဲ့ သူတို့ သုံးယောက် ပျော်ပြီး ပျားရည်ကို ညစာအ ဖြစ် သောက်လိုက်ကြတယ်ပေါ့ကွာ ။ ဒီလိုနဲ့ မနက်မိုးသောက်လို့ ဘုရင့်ရှေ့မှာ က်လည်း ရောက်ရော ဘုရင်က မေးတယ် ...

ပျားရည်ချိုလားတဲ့ ... စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားတဲ့ အချုပ်ခန်း စောင့်တွေ က တဆင့် ဘုရင်ကသိပြီးသွားပြီကိုး ...

ဒါနဲ့ သူတို့ သုံးယောက် လည်း ချိုကြောင်းပြန်လျှောက်တယ် ။ အဲဒီ မှာ တင် ပျားရည်အိုးကို ဘယ်သူ့ အစွမ်းကြောင့် ရခဲ့တယ်ထင်သလဲလို့ မေးတော့ သုံးယောက် စလုံးက ‘ကျွန်ုပ်အစွမ်းကြောင့် ပါ’ လို့ တစ်ပြိုင်နက် ထအော်ကြတယ်ကွ ”

ပုံပြင်ကို ခဏနားလိုက်ပြန်သည်။ ငြိတော့ ချက်ချင်း ထပ်ဆက်သည်။

“နောက်ဘုရင်က ပျားရည်အိုးရလာပုံအဆင့်ဆင့်ကို တစ်ယောက်

ချင်းတင်လျှောက်စေလို့ မိန့်တော့မှ ပထမဆုံး ဝီရိယသမားက စပြောတယ်။ ကျွန်တော် မျိုး ရဲ့ ဝီရိယကြောင့် အရင်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်တွေ တန်းစီပြီး ငြိမ်နေတာတွေ ရပါတယ်။ ဒါသာလျှင် ပျားရည်အိုးကိုတွေ့ဖို့ ပထမဆုံးအကြောင်းပါ။ ဒါကြောင့် ပျားရည်အိုးကို တွေ့သာသည် ကျွန်ုပ်အစွမ်းကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်လို့ လျှောက်တယ်။”

ဉာဏ်သမားအလှည့်ရောက်တော့ ဉာဏ်သမားက ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်တွေ တွေ ရုံလောက်နဲ့ ဆိုရင်တော့ ပျားရည်အိုးကို မရနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် မျိုး ရဲ့ အစွမ်းကြောင့် သာ ပျားရည်အိုးကိုတွေ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ပျားရည်အိုးရခဲ့တာလည်း ကျွန်ုပ်အစွမ်းကြောင့် ပါလို့ လျှောက်ပြန်တယ်။

ကံသမားအလှည့်ရောက်ပြန်တော့ ကံသမားက ကျွန်တော် အချုပ်ထဲကို ရောက်ကတည်းက သုံးယောက် စလုံးကောင်းဖို့ အတွက် တစ်ချိန်လုံး ဘုရားစာတွေ ရွတ်နေခဲ့တာပါ။ အခုလို ပျားရည်အိုးတွေ တာကလည်း ကျွန်တော် မျိုး ရွတ်တဲ့ ဘုရားစာတွေ ကတဆင့် ကံတရားတွေ အဓိကပါဝင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပျားရည်အိုးရအောင်စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တာသည် ကျွန်ုပ်အစွမ်းကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်လို့ လျှောက်တယ်။

သုံးယောက် စလုံးစကားတွေ ဆုံးတော့ ဘုရင်ကြီးကပြုံးတယ်ကွ။ ငြိတော့ ဆက်မိန့်တယ်။

ဆရာစကားကို ခဏ ရပ်၍ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်နှာမှ ချွေးတို့ကို သုတ်သည်။ ငြိတော့ ...

အဲဒါဆို ငါမေးမယ်။ ဝီရိယသမား တစ်ယောက် ထဲနဲ့ ဒီပျားရည်အိုးကို တွေ့နိုင်ပါ့မလား။ ဝီရိယမပါဘဲ ဉာဏ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ရော ရနိုင်ပါ့မလား။ ဝီရိယနဲ့ ဉာဏ်မပါဘဲ ကံတစ်ခုတည်းနဲ့ ဆိုရင်ရော တွေ့နိုင်ပါဦးမလား။”

အဲလိုမေးလိုက်တော့ သုံးယောက် စလုံးမဖြေနိုင်ဘူးတော့ဘူးကွ။ ဒီတော့မှ ဘုရင်ကြီးက ...

“အိမ် ... မှတ်ထားကြ။ ကံတစ်ခုတည်းယုံနေလို့ လည်း မဖြစ်ဘူး။ ဉာဏ်တစ်ခုတည်းကိုပဲ အားကိုး နေလို့ မရဘူး။။ ဝီရိယတစ်ခု တည်းကိုပဲ အားထုတ်နေလို့ မပြီးဘူး။။ ကံ ၊ ဉာဏ် ၊ ဝီရိယ ဆိုတာ သူ့ နေရာနဲ့ သူ တန်ဖိုး ရှိတယ်ဆို ပြီး မိန့်လိုက်တယ်တဲ့ကွ ”

ထိုသို့ဖြင့် ဆရာဦးခန့် နောင်က ပုံပြင်ကို အဆုံးသတ်လိုက်ပါသည်။ ။

*

“ဒီပုံပြင်လေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာပြောချင်တာက ငါ့တပည့် တွေ အကုန်လုံး တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲကြီး ဖြေဆိုကြရတော့မယ်။ အခုလိုမျိုး အချိန်မှာ အယူမလွဲစေချင်ဘူး။ မြန်မာတွေ ရဲ့ထုံးစံ ၊ ဗေဒင်နဲ့ ယတြာတွေ လုပ်တာလည်း လုပ်ပေါ့ကွာ။။ ဒါပေမယ့် ကံဆိုတာချည်းကို သိပ်မယုံနဲ့။ ဉာဏ်သုံးပြီး ဖြေမယ်ဆိုပြီးတော့လည်း Micro တွေ ၊ Copy တွေ ကို အားမကိုးနဲ့။ ဝီရိယ လွန်ပြီးတော့ လည်း စစ်မရောက်ခင်မြားကုန်တာမျိုး မဖြစ်စေနဲ့ ... ဟုတ်ပြီလား။”

တစ်ခန်းလုံး ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးလိုက် ကြပါသည်။ တချို့တလေ ကတော့ ‘ ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ’ ဟု ပြောသည်။ နောက် ဆရာက ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် မြေဖြူဖြင့် ...

ကံ + ဉာဏ် + ဝီရိယ = အောင်မြင်မှု

ဟုရေး ပြသည်။ တစ်ခန်းလုံးမှ ဆရာဘာဆက်ပြောမည် ကို ငြိမ်ကာ နားထောင်နေကြပါ ၏။ တစ်ခန်းလုံးတိတ်နေသည်။ သူတို့ ကိုယ်စီ ၏ စိတ်ထဲတွင် လည်း ကံ ၊ ဉာဏ် ၊ ဝီရိယ သုံးခုပေါင်းမှ အောင်မြင်မှုရမည် ဟု ယုံကြည်နေကြသည်။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ဆရာ ‘ကံ’ ဟူသော စကားလုံးကို မြေဖြူဖြင့် ယောက် ၍ ...

“ကဲ ... တပည့်တို့ ကံတစ်ခုတည်းနဲ့ စာမေးပွဲဖြေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။”

“ဖြစ်ပါတယ်ဆရာ”

“ဟင်”

“ဟာ”

တစ်ခန်းလုံး အာမေဒိုတ်သံတွေ ထွက်ကုန်ကြသည်။ ဆရာကိုယ်တိုင်လည်း
ကြောင်သွားသည်။ ‘မ ဖြစ်ပါဘူး’ ဟု ဖြေမည် ပါးစပ်တွေ တန်းလန်းနှင့် ရပ်ကုန်ပါ ၏။
ယုံကြည်မှုပြည့်ဝလွန်းသော အသံဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ထဖြေလိုက်သည်ကား။

..

“ကံထူး”

ဆရာဦးခန့်နောင် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြောင်နေရာမှ သတိဝင်သွားသည်
။ နောက် ‘ကံထူး’ ကို နားမလည်သလို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ...

“အေး ... အဲဒါဆို မင်းခဏနေဦး။ မင်းကိစ္စနောက်မှရှင်းမယ်။ ကဲ ...
ကျန်တဲ့လူတွေ ဆက်မေးမယ် ... ဖြေ ... ဉာဏ်တစ်ခုတည်ကိုအားကိုးပြီးတော့ရော ဖြေလို့
ဖြစ်ပါ့မလားဟေ့”

“ဖြစ်ပါတယ်ဆရာ”

“ဟေ”

“ဟာ”

ဆရာဦးခန့်နောင် ထပ်ဆင့်ကြောင်ကာ သွားပါသည်။

ဒီတစ်ခါထပြောလိုက်သူက ဉာဏ်ထူး ...

တစ်ခန်းလုံးလည်း ရဲ့ဝံ့စွာ ထဖြေလိုက်ကြသော နှစ် ယောက် ကို ကြည့်၍
အံ့သြကာသွားသည်။ ဆရာဦးခန့်နောင်ဆိုလျှင် အလှုပ်မယှက်။

နောက်တော့မှ ဘာမှမ ဖြစ်သလို ချောင်းတစ်ချက်ဟန့် လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ပြီ ... ခဏနေကြဦး”

ကံထူး နှင့် ဉာဏ်ထူး ကိုပြောသည်။ ပြီးတော့ အားလုံးကို ဝေကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကျန်တဲ့လူတွေ ဝီရိယတစ်ခုတည်းနဲ့ ရော စာမေးပွဲဝင်ဖြေလို့ ဖြစ်ပါမလား”

“ ဖြစ်ပါတယ်ဆရာ”

သူ့နာမည် က ဇွဲထူး

နောက်တစ်ယောက်ထဲ လာပြန်ပါပြီ။ ဆရာဦးခန့် နောင်ခမျာ

စိတ်အညစ်ကြီးညစ်သွားရတော့သည်။ ကျောင်းသားတွေ အကုန်လုံးလည်း
ထိုလူထူးဆန်းသုံးယောက် ကို တအံ့တဩကြည့်နေသည်။ မတ်တတ်ရပ်နေသူ သုံးယောက်
ကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သလိုပုံစံကိုယ်စီဖြင့် တည်ငြိမ်ကာနေ၏။

သူတို့ ပုံစံက ကိုယ့်ယုံကြည်မှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စား ၊

စိတ်ထဲမထည့်သည့်ပုံစံမျိုး ။

ဆရာဦးခန့် နောင်က ရဲဝင့်သော ပုံစံကိုယ်စီဖြင့် ရပ်နေကြသော

ကျောင်းသားသုံးယောက် ကိုကြည့်၍ နဖူးမှ ချွေးကိုသုတ်သည်။ ။

နောက်ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှ သူရေး ထားသော စာကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့
စားပွဲပေါ်မှစာအုပ်တွေ ကို သိမ်းကာ အခန်းထဲမှ ထွက် သွားပါတော့သည်။ ။

ရပ်နေသူသုံးယောက် ကတော့ အမိန့် ပေးရန်မလို ရဲရင့်သော

ခြေလှမ်းကိုယ်စီဖြင့် ဆရာနောက်မှ လိုက်ကာ သွားပါတော့သည်။ ။

ကိုယ်စီကိုယ်စီထွက်သွားကြသော ကျောပြင်တို့ ကိုကြည့်၍ အခန်းထဲမှ

ကျောင်းသူ တစ်ယောက် စုတ်သပ်ကာ ခပ်ညည်းညည်းပြောသည်။ ။

“ကျွတ် ... သူတို့ သုံးယောက် နဲ့တော့ ခက်ပါတယ်”

သူမနာမည် က “မေဝသန်”

(b)

“ကဲ ... ဆိုစမ်းပါဦး ၊ မင်းတို့ သုံးယောက် က ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ”

ဆရာအသံက ဒေါသသံမပါပါ ။ ဒါပေမယ့် နားမလည်သည့် အဓိပ္ပာယ်တွေ
အများ ကြီးပျော်ဝင်နေသည် ။

“ဘယ်လိုမှမ ဖြစ်ပါဘူးဆရာ ၊ ကျွန်တော် တို့ ယုံကြည်လို့ မရလို့ ပါ”

“ဘာ...”

ပြောသည့်လူက “ကံထူး”

“နေပါဦး ... မင်းတို့ က ဘာကိုယုံကြည်လို့ မရတာ လဲ”

“ကျွန်တော် ကံက လွဲပြီး ဘာကိုမှ မယုံဘူး”

“ဟာ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ ... ကျွန်တော် လည်း ဉာဏ်ကိုပဲယုံတယ်”

“.....”

“ကျွန်တော့် အတွက် ကတော့ ဝီရိယရှိရင် ဖြစ်တယ်ဆရာ”

“ဟေ ...”

ဆရာဦးခန့် နောင်လည်း ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းပွင့်သွားရသည် ။

တော် တော် လည်း အံ့အားသင့်သွားပုံရပါ၏ ။

“ဟာ ... ဘယ်လိုတွေ တုံး” ဟုလည်း စိတ်ထဲမှတွေ့ မိသွားသည် ။ ချက်ချင်း ပင်
စာမေးပွဲကြီးအတွက် ဒီကလေးသုံးယောက် ကို စိတ်ပူသွားရသည် ။ ဦးခန့် နောင် ကုဏ္ဍကို
ပြန်ထိန်းလိုက်၍ ...

“မင်းတို့က အဲလိုတစ်မျိုး စီကိုပဲယုံတော့ စာမေးပွဲအတွက် ဘယ်လိုများ စဉ်းစားထားကြတုံး။ ခုနကမေးသလိုပဲ ကံတစ်မျိုး၊ ဉာဏ်တစ်မျိုးနဲ့ စာမေးပွဲဖြေမလို့လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ ... ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်နဲ့ ကိုယ်ပဲဖြေမှာပါ။ စာမေးပွဲအတွက်လည်း ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီး သွားပါပြီ။”

ကံထူးစကားကြောင့် ဦးခန့်နောင် အံ့သြသွားသည်။ နောက်ပြီး ဘယ်လိုတွေ ပြင်ဆင်ထားသည်ဆိုတာကိုလည်း သိချင်သွားရသည်။

“ကဲ ... အဲဒါဆို ဆရာကိုပြောပြပါဦး ... မောင်ကံထူးစာမေးပွဲအတွက် မင်းယုံကြည်ထားတဲ့ကံအပေါ်မှာ ဘယ်လိုပြင်ဆင်ထားလဲ။ ဘယ်လိုအားကိုးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲ။”

ကံထူးပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်းရှင်းလေးပါ ... ကျွန်တော် စာတွေကို အကုန်မကျက်ဘူး ... ရွေးကျက်တယ်။ ကျွန်တော်ကံကို ကျွန်တော် ယုံတယ်လေ။ နောက်တစ်ချက်က ကျွန်တော် အကုန်လုံးကိုလည်း မကျက်နိုင်ဘူး။”

“ဟေ ... ဒါဆို မင်းဆိုလိုတဲ့သဘောက မင်းရွေးကျက်ထားတဲ့စာတွေပဲ မေးခွန်းမှာ မေးမှာပေါ့။”

“အဲဒီ သဘောမဟုတ်ပါဘူး ... ဒါပေမယ့် အောင်မှတ်ရရုံလောက်တော့ တိုးမှာပါ။”

“ဟ ... သေချာလှချည်လားကွ။”

ကံထူး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ကံမပါဘဲ ... ချဉ်ပေါင်ဟင်းစားရတဲ့ ရေသည်ယောက်ျားမင်းမ ဖြစ်ပါဘူး။”

“ဟေ ...”

ဦးခန့်နောင် နားလည်လိုက်သည်။ ဒီကျောင်းသားကို သူ့ဘယ်လိုမှပြော၍ ရမည် မဟုတ်တော့။

ထို့ကြောင့် ဦးခန့်နောင် ဉာဏ်ထူးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဉာဏ်ထူး မင်းက ဉာဏ်ကိုအားကိုးတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ... ခုနစ် အတန်းထဲမှာ ပြောသလို Micro တို့ Copy တို့ကို အားကိုးမယ် ဆိုတဲ့သဘောလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ဉာဏ်ထူး က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါဆို မင်းစာတွေ ပိုင်နေပြီလား”

“မပိုင်သေးပါဘူး”

“ဟေ ... ဒါဆို မင်းဘယ်လိုဖြေမလဲ”

ဉာဏ်ထူးစကားကြောင့် ဦးခန့်နောင် မျက်လုံးပြူး သွားပြန်သည်။

စိတ်ထဲမှလည်း ‘အလာကြီးပါလား’ ဟု တွေ့မိသည်။ Micro , Copy လည်းမသုံး၊ စာကိုလည်းမပိုင်သေးဘဲနဲ့ ဉာဏ်ကိုသုံးပြီး အောင်အောင်ဖြေမယ်ဆိုတော့ ...

“ဆရာ... စိတ်ဝင်စားတယ်ကွာ။ မင်းဉာဏ်ကို ဘယ်လိုအသုံးချမလဲ”

“အဲဒါဆိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ၊ ကျွန်တော် ပြောပြလို့မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာထင်သလို Micro , Copy မသုံးဘူးဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်”

ဒီတစ်ယောက် ကိုလည်း ဦးခန့်နောင်လက်လျှော့လိုက်ရပါသည်။

ဒီတစ်ခါ အလှည့်ကျသူက ‘ဇွဲထူး’

“ဇွဲထူး ... မင်းကရောဘယ်လိုလဲ”

“ကျွန်တော် က ပီရိယသမားပဲဆရာရယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်ကတည်းက စာတွေ အကုန်ပြတ်သွားပြီ”

“ဟေ ... ဒါဆို မင်းက ငါ့ မှန်းလို့ တောင်ရပြီပေါ့”

ဦးခန့် နောင်က အားတက်သရောပြောသည်။ ဒါပေမဲ့ ဦးခန့် နောင်ထင်သလို ဇွဲထူးထံမှ “ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ” ဟုဖြေသံ ထွက်မလာပါ။

ဇွဲထူးက ကြေကြေကွဲကွဲ ခေါင်းယမ်းသည်။

“ကျွန်တော် ကအရင်ကတည်းက မှတ်ဉာဏ်မှမကောင်းတာ ဆရာရယ်။
ဝီရိယကြောင့် သာ ကျွန်တော် ဒီအတန်းထိရောက်လာတာ။ အခုလည်း ကျွန်တော်
ဝီရိယပြင်းပြင်းနဲ့ ကြိုး စားထားသမျှ အလကားပဲ။ ကျက်ထားသမျှစာတွေ အကုန်မေ့ကုန်ပြီ။
မှတ်ဉာဏ်ကလက်မခံနိုင်တော့ဘူး”

ဇွဲထူးစကားကြောင့် ဦးခန့်နောင် အပါအဝင် ကံထူးနှင့် ဉာဏ်ထူးနှစ် ယောက်
စလုံးပါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဒါပေမယ့် စိတ်မပူပါနဲ့ ဆရာရယ် ... ကျွန်တော် အောင်မှာ ပါ။
ခုနကပြောတဲ့ပုံပြင်ထဲကလိုပေါ့ ဝီရိယသမားအတွက် လောကကြီးက အမြဲတမ်း
နေရာတစ်နေရာချန်ထားပါတယ်”

ဦးခန့် နောင် ခေါင်းညိတ်မိသည်လား ၊ ခေါင်းယမ်းမိသည်လား မသိတော့ပါ။

ဒါပေမယ့် သူတစ်ခုခုကိုတော့ ပြင်းပြင်းပြပြ သိချင်နေသည်။ အဲဒါက ...

ကံ ၊ ဉာဏ် ၊ ဝီရိယ သုံးခုမှ တစ်ခုစီကိုလွန်စွာ ယုံကြည်သက်ဝင်သည့်
ကျောင်းသားသုံးယောက် ၏ အနာဂတ် ...

ဟုတ်သည် ၊

သူတို့ သုံးယောက် စလုံး စာမေးပွဲအောင်ကြမည် လား ?

သုံးယောက် စလုံး စာမေးပွဲကျကြမည် လား ?

ဒါမှမဟုတ် မည် သူတွေ အောင်လို့ မည် သူတွေ ကျမည် နည်း ?

ဒီမေးခွန်းတွက် အဖြေကစောနေသေးသည်ဟု သူထင်သည်။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ သုံးယောက် စလုံး မေဝသန်တို့ အိမ်မှာ စာကျက်ကြတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ ... ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမ ဖြစ်ပါဘူး ... မေဝသန် မိဘတွေ နဲ့ ဆုံလို့ ပြောမိလို့ ပါ။ ကဲ ... ကဲ ... သွားကြတော့ ... မင်းတို့ သုံးယောက် စလုံး စာမေးပွဲအောင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေဆရာ”

ထို့နောက် သုံးဦးသား ဆရာဦးခန့် နောင် ရှေ့မှ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

*

(c)

မေဝသန်တို့ အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ အလယ်တွင် လက်ဖက်သုပ်တစ်ပွဲ၊ အချဉ်ထုပ်မျိုး စုံဖြင့် သူတို့ အုပ်စုစာကျက်နေကြသည်။

မေဝသန်၊

ဝသန်သည် ရုပ်ချောသည်။ စာတော် ပါသည်။ သူမတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက ပိုက်ဆံရှိပါသည်။ စသည့်အခြင်းအကြောင်းအရာတွေ ကြောင့် ဝသန် ကိုစိတ်ဝင်စားသူများ သည်၊ ထိုအထဲတွင် သူတို့ သုံးယောက် လည်း ပါဝင်ပါ၏။ (အထက်ပါ အခြင်းအကြောင်းအရာတွေ ကြောင့် တော့ မဟုတ်ပါ) ဒါကို သူတို့ ယောက်ျားလေးအချင်းချင်းလည်းသိသည်။ ဝသန်လည်းသိသည်။ သို့သော် ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်မင်လာသော သူငယ်ချင်းဟူသည့် တားအဆီးကတစ်ကြောင်း၊ စာမေးပွဲကိစ္စနှင့် မအားလပ်ရသည်ကတစ်ကြောင်း၊ သူတို့ သုံးယောက် စလုံး တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် အလွတ်မပေးသည်ကတစ်ကြောင်း ထို့ကြောင့် သုံးယောက် စလုံးမည် သူမျှဝသန်အပေါ် တရားဝင် ချစ်ခွင့်မပန်ရသေး။

ဒါပေမယ့် သုံးယောက် စလုံး တစ်ယောက် အလစ်ကိုတော့ တစ်ယောက် ချောင်းနေကြသည်။ ယခုလည်း သုံးယောက် စလုံး ရင်ထဲမှခံစားချက်ကို ခဏပယ်ကာ စာကိုကုန်းရုန်းကျက်နေကြ၏။

စာကျက်သည်ဆိုသော်လည်း လေးယောက် တွင် သုံးယောက် သာ အားရပါးရကျက်၍ ဉာဏ်ထူး တစ်ယောက် ကတော့ စာရွက်တစ်ရွက် နှင့် ခေါင်းစားနေသည်။

ကံထူးကရာ ...

ကံထူးသည်လည်း စာရွက်တစ်ရွက် ဘောပင်တစ်ချောင်းနှင့် ခေါင်းစားနေ၏။ ဒါပေမယ့် ခေါင်းစားပုံချင်းမတူ ၊ ကံထူးခေါင်းစားပုံကရှင်းသည်။ စာရွက်အလွတ်တစ်ရွက်၌ စာအုပ်ထဲရှိသမျှခေါင်းစဉ်တွေ အကုန်ချရေး သည်။

ပြီး ထိုစာရွက်ပေါ်၌ မျက်လုံးမှိတ်ကာ ဘောပင်ထောက်သည်။ ဘောပင်အောက်မှ ခေါင်းစဉ် (သို့) မေးခွန်းကိုကျက်သည်။ ကံထူးလုပ်ကွက်က ရှင်းရှင်းလေး။

ဒါပေမယ့် ဉာဏ်ထူးလုပ်ကွက် ကတော့ ခေါင်းစားရသည်။ သူ ရှေ့ရှိစာရွက်ထဲမှာ သူဖြေရမည့် အခန်း၏ ခုံခံပါတ်တွေ ရှိသည်။ ဉာဏ်ထူးသူ ခုံခံပါတ်ဝန်းကျင်ရှိ ခုံခံပါတ်တွေ ကို ကြည့်ကာ စဉ်းစားနေသည်။ သူအဆင်ပြေချင်သည်ဟုပြော၍ ရသည်။

သူ့ ခုံခံပါတ်နှင့် ဘေးချင်းကပ်လျက်မှာ က ဝင်းပပထွန်းခုံခံပါတ်။ ဝင်းပပထွန်းသည် ကျောင်းမှာ 'တစ်' ပြေးနေသော ကျောင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပါ၏။ စာတော် သလောက် ပညာနှင့် ပတ်သက်၍ မာနကြီးသည်။ ပညာနှင့် ပတ်သက်လျှင် တစ်ဖက်သားကို သူ့ လောက်မတတ်ကဟု ခံယူကာ အထင်သေးတတ်သည်။

ဒါသူစဉ်းစားသင့်သော အချက်။

နောက် သူ့ရှေ့မှ တစ်ယောက် က ဇော်ထက် ။

ကံထူးနှင့် ဇွဲထူးတို့ ကတော့ သူတို့ရှေ့တစ်ခန်းတွင် ခုံပိတ်ချင်း
ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ကျ၍ အဆင်ပြေသည် ။ သူသည်သာ နောက်တစ်ခန်း၌
အားကိုးရာမဲ့နေရသည် ။ ဝသန့် အခန်း ကတော့ သူတို့တွေ နှင့် တော် တော် ဝေးပါ၏ ။

ဉာဏ်ထူးရှေ့မှ ဇော်ထက်နှင့် ပတ်သက်၍ အားနည်းချက်ကို ရှာနေသည် ။
ဇော်ထက်သည် စာတော် သော ကျောင်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည် ။ ဒါပေမယ့်
အရက်အကြောက်တော့ နည်းနည်း ကြီးသည် ။ တစ်ခါက ရန် ဖြစ်၍ ဆရာမ က
ပေါင်လှန်ရိုက်ရာ ရှက်ပြီး တစ်ပတ်လောက် ကျောင်းပျက်ဖူးသည် ။

ဒီအချက်သည် စဉ်းစားသင့်သော အချက်ပုံတစ်ခု ။

သူတို့ယောက်ျားလေးသုံးယောက် ထဲတွင် တော့ ဇွဲထူးသည် စာအတော်
ကျက်သူ ဖြစ်သည် ။ ကျက်သလောက်လည်း ပြန်ပြန်မေ့တတ်သည် ။ ယခုလည်း ဇွဲထူး
တစ်ယောက် အားကြီး မာန်တက် စာကိုကုန်းရုန်းကျက်နေပါ ၏ ။

စာရွက်တစ်ရွက်နှင့် စဉ်းစားခန်းဝင်နေသော သူ့ပုံစံကိုကြည့်၍ ဝသန့်က
အားမရစွာ ပြောသည် ။

“ဉာဏ်ထူး ... နှင့်ဒီစာရွက်တစ်ရွက်တည်းနဲ့ ပဲပြီးတော့မှာ လား သူများ တွေ
ဒီလောက်အပြူး အပြီကျက်နေကြတာ ။ နှင့် တစ်ယောက် ပဲအေးဆေးနေတယ် ။ စာလည်း
အခုထက်ထိတစ်လုံးမှဖတ်တာ မတွေ့သေးဘူး”

“အေးဆေးပါဟာ ... ဒီစာတွေ က အရင်ကတည်းက ငါကျက်ထားပြီးသားစာတွေ
ပါ ။ ခဏလောက်ပြန်နွှေးရင် ဖြစ်ပါတယ် ။ အခု ငါ ထပ်စာမကျက် ရဘဲနဲ့ ဖြေလို
ရမယ့်နည်းကို စဉ်းစားနေတာဟ ”

“လုပ်ပြန်ပြီ ... နှင့်ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့ နော် ။
စာမေးပွဲခန်းထဲကိုလည်း ဟိုဟာ ဒီဟာတွေ ယူမသွားနဲ့ ။ အဲဒါ နှစ် ပယ်ခံရလိမ့်မယ် ”

ဝသန်က စိုးရိမ်စိတ်အပြည့်ဖြင့် ပြောသည်။ ။

“စိတ်ချပါဟာ ... ငါအဲဒါတွေ မလုပ်ပါဘူး။ အခု ငါတွေ :နေတာက တစ်မျိုး ပါ”

“ဉာဏ်ထူးရယ် ... အဲလိုတွေ လျှောက်လုပ်နေမယ့်အစား စာကိုပဲ

သေချာကျက်ပါလား။ ။ ဉာဏ်လည်းကောင်းချက်သားနဲ့ ။ ငါနင်တို့ သုံးယောက် မှာ ဘယ်သူ ကိုမှမပူဘူး၊ နင့်ကိုပဲပူတယ် ”

ဝသန် စကားကြောင့် သူ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ ။

“ဘာမှမပူပါနဲ့ ဝသန် ... ငါ့ကိုယ်ငါယုံတယ် ... ငါအောင်မှာ ။ ငါတို့ အတွက် ကြိုး

စားချိန် သုံးနာရီပေးထားတယ်ဟာ ။ အဲဒီ သုံးနာရီအတွင်း မှာ တော့ နည်းမျိုး စုံနဲ့ အောင်မှတ်ရအောင်ရှာရမှာ ပဲ ။ ဒါပေမယ့် ငါရှာမယ့် နည်းတွေ ထဲမှာ ဥပဒေအရတာ :မြစ်ထားတဲ့နည်းတွေ မပါပါဘူး စိတ်ချပါ ”

ဝသန်သက်ပြင် ချမိတော့သည်။ ။ နောက် သူမ စာဆက်ကျက်သည်။ ။ ဉာဏ်ထူး

ကတော့ ...

“သုံးနာရီအတွင်း မှမှ အမှတ် (၄၀) ဖိုးပဲရှာရမှာ ... ငါရှာနိုင်ပါတယ် ။ တစ်နာရီကို

ဆယ်သုံးမှတ်နဲ့ တွက်ရင်တောင် လေးမိနစ်တစ်မှတ်နှုန်းနဲ့ ရှာနိုင်ရင် ဖြစ်ပြီ ... အေးဆေးပါ ... ငါလုပ်နိုင်ပါတယ် ။ ငါ့မှာ အရင်ကျက်ထားတာတွေ လည်း ရှိတာပဲ ”

ဉာဏ်ထူး ထိုသို့ စိတ်မှတွေ့ :ရင်း လက်ထဲမှစာရွက်တစ်ရွက်ကို ချလိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ ဒီနေ့ အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ်အ ဖြစ် စာကျက်ရန်

စာအုပ်ကိုကိုင်လိုက်ပါတော့သည်။ ။

*

(d)

ဉာဏ်ထူး၏ ပထမ စစ်ဆင်ရေး

ဉာဏ်ထူး တစ်ယောက် ကျောင်းတွင် တစ်စုံ တစ်ယောက် ကို စောင့်နေသည်။ ။

သူစောင့်နေသူက ဝင်းပပထွန်း ။

ဒါသည် စာမေးပွဲအတွက် ဝင်းပပထွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြင်ဆင်မှုတစ်ရပ်ကို ပြုလုပ်ရန် ဆိုင်းငံ့နေခြင်း ။

မကြာပါ။ ။ ဝင်းပပထွန်းမှာ သူမသူငယ်ချင်းတစ်ဦးနှင့် ကျောင်းလမ်းထဲသို့ ဝင်ကာလာသည်။ ။ ဉာဏ်ထူး ကိုယ်ကိုပြင်ရပ်၍ သတိအနေအထားနေလိုက်သည်။ ။ သူမတို့ တဖြည့်ဖြည်းနီးလာပါပြီ။ ။

သူ့ ရှေ့အရောက်မှာ ပင် ...

“ဝင်းပပထွန်း”

“ဘာလဲ”

ခပ်ဆတ်ဆတ်ထူးကာ လှည့်ကြည့်သည်။

“နင်စာတွေ တော် တော် ပိုင်နေပြီလား ... ”

“ပိုင်နေပြီ ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါက Revision နှစ် ခါတောင် ပြန်ပြီးသွားပြီဟ။ ။ အဲဒါ စာလေးဘာလေးဖလှယ်ရအောင် သင့်တော် မယုံသူလိုက်ကြည့်နေတာ”

ဉာဏ်ထူး၏ အထက်စီးဖြင့် ခပ်တင်းတင်းစကားကြောင့် ဝင်းပပထွန်း တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပြီး သူ့ ကိုမယုံသလို သေချာကြည့်သည်။ ။

“အဲဒါနဲ့ ငါ့ကို ခေါ်တာနဲ့ ဆိုင်လို့ လား...”

“ဆိုင်မယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ။ နင်နဲ့ ငါ စာပြိုင်ရအောင်ဟာ”

“ဘာ ... နင်က ...”

ဝင်းပပထွန်း စွေ စွေ ခုန်သွားသည်။ ။ အကြောင်းသိအချင်းချင်းသူမကို

လာစိန်ခေါ်သည့်အတွက် တော် တော် လည်း ခံပြင်းသွားပုံရပါ ၏ ။

“အောင်မာ ... ဘာစာပြိုင်မလဲ ။ နင့်လိုကောင်မျိုး ကို
ဆယ်လေးတစ်လေးပေးတယ်”

“တကယ်နော်”

“နှစ် ကယ် ...”

ဉာဏ်ထူးပြီး သွားသည် ။ ဒါသူဆင်မည့် အကွက်ထဲသို့ မဖိတ်ခေါ်ရဘဲနှင့်
ဝင်လာခြင်း ။

“တကယ် ဆယ်လေးတစ်လေးနော်”

“ဟုတ်တယ်”

“အိုကေ ... အဲဒါဆို မပြိုင်ခင် ကြေးစကားအရင်စပြောရအောင်”

ဝင်းပပထွန်းမဲ့သည် ။ သူမပုံစံက သူ့လိုကောင်မျိုး ကို
လုံးဝအထင်မကြီးဘူးဆိုသည့် ပုံစံမျိုး ။

“နင် နဲ့ ငါ စာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးခွန်း တစ်ယောက် တစ်ခုစီ မေးမယ်ဟာ ။
နင်မေးတဲ့မေးခွန်းကို ငါမဖြေနိုင်ရင် နင်ခိုင်းတာကို ငါတစ်ရက်လုပ်မယ် ။ ငါမေးတဲ့မေးခွန်းကို
နင်မဖြေနိုင်ရင် ငါခိုင်းတာကို နင်ဆယ်ရက်လုပ်ရမယ် ... ဘယ်လိုလဲ ...ဒါနင်ပြောတဲ့
ဆယ်လေးတစ်လေးပဲနော်”

ဝင်းပပထွန်း မှာ ဒုတိယမိမ့်မဲ့ပြန်သည် ။ သူ့လိုကောင်မျိုး က
အခုလိုစိန်ခေါ်သည့်အတွက်တော် တော် မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေပုံရသည် ။

“နင့်ကိုယ်နင် မယုံဘူးဆိုရင်လည်း ငါဆန္ဒကိုချုပ်သိမ်းပေးမယ်နော် ။ ငါနဲ့
ဆွေးနွေးလို့ ရမယ့် နောက် တစ်ယောက် ကို ငါထပ်ရှာမယ် ”

တော် တော် ထိသွားသည်ထင်သည် ။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးရဲတွတ်သွားကာ

ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ချက်တုန်သွားသည်။ နောက် နားခေါင်း ရဲရဲကို စုပွစုပွလုပ်ရင်း ...

“ရ... ရတယ် ၊ ငါလက်ခံတယ် ... ပြော ဘာစာပြိုင်မှာ လဲ”

အံကြိတ်သံနှင့် ရောထွေးကာ ထွက်လာသော စကားတို့ကြောင့် ဉာဏ်ထူးရယ်ချင်သွားသည်။ “ဒါပေမယ့် ခပ်တည်တည်ပင် ။

“အဟဲ ... အခု လမ်းလယ်ခေါင်ကြီးမှာ ဆိုတော့ မကောင်းဘူးဟာ ။ နင်လည်း လေ့လာရင်လေ့လာချိန်ရအောင် နေ့ ခင်းမုန့် စားချိန်ရောက်မှ ဒေါ်ခင်တုန်မုန့် တီဆိုင်မှာ ပြိုင်မယ် ”

“မလိုပါဘူး ... ဘာစာပြိုင်မလဲသာပြော”

ဉာဏ်ထူးစကားကို ခဏရပ်၍ သူမကို သေချာကြည့်လိုက်သည်။ နောက်တစ်လုံးချင်းပြောသည်။ ။

“ဦးပုညရဲ့ ရေသည်ပြဇာတ်”

“ဘာ ... ရေသည် ...”

မထင်ထားသော စကားကြောင့် ဝင်းပပထွန်းမှာ အအံ့သြကြီးအံ့သြသွားသည်။ ။

“နင်စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လား ... ဒီလောက်လွယ်တဲ့ ရေသည်ပြဇာတ်ကို မှ ...”

“အေး ... ငါစိတ်မကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ ။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ နင်ရုံးတော့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေလို့ ”

“ဘာ ...”

ဉာဏ်ထူးဂရုမစိုက်တော့ပါ။ နာရီကို တစ်ချက်ပုပ်ပြု၍ ဒေါ်ခင်တုတ်မုန့် တီဆိုင်ကို မေးငေါပြရင်း ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ။

*

(e)

ဒေါ်ခင်တုတ်မုန့် တီဆိုင်သည် ထူးထူးခြားခြား ဒီနေ့ လူရှင်းနေပါ ၏ ။

တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပွားရန် လုံလောက်သော အကြောင်းရင်း ဖြစ်နေသည် လားတော့မသိ ။

ဆိုင်ရှေ့စားပွဲခုံတစ်ခုတွင် လူသုံးယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသည် ။

တစ်ယောက် က ဉာဏ်ထူး ၊ သူ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ မိန်းကလေးနှစ် ယောက် က

ဝင်းပပထွန်းနှင့် စန္ဒာ ။ ဝင်းပပထွန်းစစ်ကူခေါ်လာခြင်းတော့ ဖြစ်ဟန်မတူ ။ သူနှင့် နှစ်

ယောက် တည်း မုန့် ဆိုင်မထိုင်လို၍ ခေါ်လာခြင်း ဖြစ်ရပေမည် ။

တိတ်ဆိတ်နေသော အခြေအနေတစ်ခုအား ဉာဏ်ထူးစတင်ဖြိုခွင်းလိုက်သည် ။

“စလို့ ရပြီ ဝင်းပပထွန်း ... နင်အရင်မေးပါ ”

“ရတယ် ... ရေသည်တစ်အုပ်လုံး အလွတ်ရနေတဲ့ ငါ့အတွက် အရင်မေးရမှာ

အားနာတယ် ။ နင်အရင်မေး ”

ဉာဏ်ထူးပြုံး လိုက်သည် ။ ဝင်းပပထွန်းကို သူ့အထင်မသေးရဲပါ ။ ဒါပေမယ့် သူ

မေးခွန်းကိုလည်း သူယုံသည် ။

“ဟုတ်ပြီ ... အဲဒါဆို ငါအရင်မေးမယ်နော် ”

အခြေအနေတစ်ခုမှာ ရုတ်ခြည်းငြိမ်သက် သွားပါ ၏ ။ လေပြင်းတစ်ချက် သူတို့

နှစ် ဦးရှေ့ဖြတ်တိုက်သွားသည် ။ သစ်ရွက်တချို့ကြွေသွားသည် ။

ထို့နောက်မှာ တော့ ...

“ရေသည်ယောက်ျားနဲ့ ရေသည်မိန်းမတို့ ဦးပုညက လမ်းခုလတ်တစ်နေရာမှာ

ဆုံကြတယ်လို့ ဆိုထားတယ် ။ သူတို့ နှစ် ယောက် ဆုံတဲ့ နေရာဟာ ခန့်မှန်းခြေ ယူဇနာ

ဘယ်လောက်ရှိမလဲ ”

“ဘာ...”

ဝင်းပပထွန်းဆီမှ နားမလည်သည့် အာမေဒိုတ်သံကို ကြားရသည် ။

“နင်ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ။ နင့်မေးခွန်းကို ငါမရှင်းဘူး ”

ဉာဏ်ထူးနားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ရှေ့မှ ကော်စားပွဲကို လက်ညှိုး ဖြင့် တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ပြီ ... ငါထပ်ရှင်းပြမယ် ။ ရေသည်ယောက်ျားနဲ့ ရေသည် မိန်းမဟာ တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် ၁၂ ယူဇနာအကွာကနေ ထွက်လာတယ်ဟာ ။ သူတို့နှစ်ယောက် ယူဇနာ ဘယ်လောက်မှာ ဆုံကြသလဲ ။ ဆိုလိုတာက (၅) ယူဇနာမှာ ဆုံကြတာလား ... ဒါမှမဟုတ် (၇) ယူဇနာမှာ ဆုံကြတာလား ... (၈) ယူဇနာမှာ ဆုံကြတာလား ... အဲဒါကိုမေးတာ ”

ဝင်းပပထွန်း စဉ်းစားသွားလေသည် ။ ဒီမေးခွန်းက ရေသည် စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးမှာ မပါတတော့ သူမသိသည် ။ ဒါပေမယ့် မပါဘူးဟုလည်း ငြင်းရန်ခက်သည် ။ ဒီမေးခွန်းသည် မေးသင့်သော မေးခွန်းတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား ။

ဉာဏ်ထူး ကတော့ သူ့မေးခွန်းကို သူယုံစွာ ရေနွေးတစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ငှိသောက်နေသည် ။ စာအုပ်ထဲမှာ မပါ၍ မဖြေဘူးဟုလည်းပြော၍ မရ ။ ဒါပေမယ့် သူစဉ်းစား၍ မရပါ ။ ဒီမေးခွန်း၏ အဖြေကိုလည်း သူမသိချင်နေသည် ။ ဒါဦးပုညလွတ်သွားသော အကြောင်းအရာတစ်ခုပင်မဟုတ်ပါလော ။

“ဘယ်အရာ ဖြစ် ဖြစ် သိကြာသွားရင်မကောင်းဘူးဟ”

ဉာဏ်ထူးက ခပ်ရီရီစကားဆိုသည် ။ သူမ မဖြေနိုင်တော့ပါ ။ ထို့ကြောင့် ...

“ငါမသိဘူး”

ဉာဏ်ထူးပြုံး သွားသည် ။

“ဒါဆို နင်ရုံး သွားပြီနော်”

သူမဖြည်းပင်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြပါ ။

“ကဲ ... ဒါဆို အခုနင့်အလှည့် ။ နင်ကြိုက်တဲ့မေးခွန်းတစ်ခု ငါ့ကိုမေးပါ ”

ဉာဏ်ထူးစကားကြောင့် သူမခဏစဉ်းစားသည်။ ပြီး ဘေးမှ
သူငယ်ချင်းကိုလည်း တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ သူ့ အကြည့်ကို ရင်ဆိုင်၍ ...

“ငါအရင်တုံး ကတော့ နင့်ကိုမေးဖို့ စဉ်းစားထားတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခု ရှိတယ်။
ဒါပေမယ့် အဲဒီ မေးခွန်းကို အခုမမေးတော့ဘူး။ နင်မေးတဲ့ မေးခွန်းကိုပဲ ငါ့မေးခွန်းအ ဖြစ်
နင့်ကို ပြန်မေးမယ်။ ရေသည်ယောက်ျားနဲ့ ရေသည်မိန်းမ ဘယ်လောက်ယူဇနာမှာ
ဆုံကြသလဲ ”

သူမ၏ စိတ်ကူးကိုတော့ သဘောကျသွားသည်။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စတော့မရှိ။
ဒီမေးခွန်းသည် သူမေးထားသော မေးခွန်းတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။ နောက်ပြီး
ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ကိုလည်း သူကြိုတင်ခန့်မှန်းထား သည် လေ။

“ငါလည်း မသိဘူး”

“ဘာ ...”

“ဘယ်လို ...”

သူ့ရှေ့မှ မိန်းကလေးနှစ် ယောက် စလုံး ကြက်သေသေကုန်ကြသည်။ နောက်
ချက်ချင်း ပင် ဝင်းပပထွန်း က သတိပြန်ဝင်ကာ ...

“ဉာဏ်ထူး ... နင်ဒါ တမင်သက်သက် လူပါးဝတာ”

“နီး ... နီး ... ငါလူပါးဝတာမဟုတ်ဘူး။ ငါတကယ်မသိလို့ မသိဘူးပြောတာ”

ဝင်းပပထွန်းက ဒေါသသံတို ဖြင့် သူ့ အားလက်ညှိုး ထိုး၍ ...

“နင်ကိုယ်တိုင် အဖြေမသိတဲ့မေးခွန်းကို ဘာလို့ ငါ့ကိုလာမေးတာလဲ”

“ရှင်းရှင်းလေးပါဟာ ... နိုင်ချင်လို့။ အခု ငါနိုင်သွားပြီ။ ဒီတော့
ငါနိုင်တဲ့ဆယ်ရက်ထဲက ငါရုံး တဲ့တစ်ရက်ကိုနှုတ်လိုက်။ နင် ငါ့ခိုင်းတာ ကိုးရက်လုပ်ရမယ် ”

“ဘာ ...”

အလုံးစုံကို သဘောပေါက်သွားကာ အသံတို့ တုန်သွားသလို မသတိသော
အကြည့်တွေ လည်း သူထံသို့ ရောက်လာသည်။ ။

“ဒါပေမယ့် ငါမတရားမလုပ်ပါဘူးဟာ။ နင်မေးခွန်းနောက်တစ်ခုထပ်မေးပါ။ ။
ငါဖြေပါ့မယ် ”

ဝင်းပပထွန်း အသံတိတ်နေသည်။ ဒေါသထွက်နေတာလား ၊
စကားမပြောချင်တော့တာလားမသိ ။ တအောင့်အကြာမှ... ။

“ငါရုံး သွားပြီပဲ ၊ မမေးတော့ပါဘူး”

သို့သော်

“ပပ မမေးရင်နေ ငါမေးမယ်”

ပြောသူက စန္ဒာ ။ သူမသည်လည်း သူလူလည်ကျသည်ကို ခံပြင်းနေပုံရပါသည်
။

“ရပါတယ် ၊ ငါဖြေမယ် ... မေး”

သူစိတ်လှုပ်ရှားမနေ ပါ ။ ရင်တုန်မနေပါ ။ ဒါပေမယ့် နားတွေ
တော့စွင့်ထားရလွန်းသဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ။

“ရေသည်ယောက်ျားနဲ့ ရေသည်မိန်းမမှာ ဘယ်သူက လမ်းလျှောက်ပိုမြန်လဲ”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် သူ့ဦးနှောက်မှာ ဆတ်ခနဲ တစ်ချက် ခုန်သွားသည်။ ။ ပြီး
ဝင်းပပထွန်းကို ကြည့်ကာ ...

“ဒါ ခုန နင်ငါ့ကို မေးဖို့ စဉ်းစားထားတဲ့ မေးခွန်းလား”

ညိတ်သည်ဆိုရုံမျှ ဦးချုံး ပြသည်။ ။

“ဒါဆိုရင်တော့ ငါတို့ မေးခွန်းနှစ် ခုလုံး ညီပါတယ် ”

သူ့စကားကို မည် သူမျှမထောက်ခံပါ ။ သို့ပေမယ့် ဤဇာတ်ကား သက်ပြင်းတစ်ခုကို

ခပ်လေးလေး ချလိုက်ရင်း ...

“စိတ်တော့မကောင်းဘူးဟာ ။ မဖြေနိုင်ရင်တော့ ငါနိုင်ထားတဲ့ ကိုးရက်စလုံးကို လျော်ပေးမလို့ ။ ဒါပေမယ့် နင်တို့ မေးခွန်းကို ငါဖြေနိုင်တယ် ”

ထိုသို့ပြော၍ စကားကိုခဏရပ်သည် ။ ပြီး နှစ် ဦးစလုံးကို သေချာကြည့်ရင်း ...

“ရေသည် ယောက်ျားက မြန်တယ် ”

ဝင်းပပထွန်းရော ၊ စန္ဒာရော မျက်နှာပျက်သွားကြပါသည် ။

“ဘာကြောင့် မြန်တာလဲဆိုတာ ရော ပြောဖို့ လိုသေးလား”

“နင်ရမ်းဖြေတာမဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ပြောစရာရှိမှာ ပါ”

စန္ဒာကပြောခြင်း ဖြစ်သည် ။

ဉာဏ်ထူးပြုံး လိုက်ပါ၏ ။

“ရှိပါတယ် ... နားထောင် ၊ ငါပြောပြမယ်”

မြောက်အရပ်ကနေ တောင်အရပ်ကို ရေရောင် :သားမယ့် ရေသည်ယောက်ျားနဲ့တောင်အရပ်ကနေ မြောက်အရပ်ကို ရေရောင် :သွားမယ့် ရေသည်မိန်းမတို့က တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး (၁၂) ယူဇနာ ဝေးကြတယ် ။ သူတို့နှစ် ဦးရဲ့ အလယ်တည့်တည့် (၆) ယူဇနာမှာ ကရှင်ဘုရင့်နန်းတော် ရှိတယ် ။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့နှစ် ဦးဆုံကြတော့ ဆုံတဲ့နေရာကို ရေသည်မိန်းမရှိရာတောင်ဘက်ခြမ်းမှာ လို့တွေ :လို့ရတယ် ။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ရေသည်ယောက်ျား မြောက်မြို့ရိုးမှာ ဝှက်ထားတဲ့ငွေသားလေးရွေးကို ပြန်ယူတဲ့အခါမှာ ဘုရင့်နန်းတော် ရှေ့က ဖြစ်ရတယ် ။ ဒါကို ကြည့်ခြင်းအား ဖြင့် ရေသည် ယောက်ျားရောက်နေရာသည် ဘုရင့်နန်းတော် ကို ကျော်လွန်ပြီး ဟိုဘက်ရေသည်မိန်းမရှိရာတောင်ဘက်ခြမ်း ... အဲဒီ မှာ တင် အဖြေကထွက်နေပြီ ။ ထွက်လာတာချင်းအတူတူ ရေသည်ယောက်ျားက အလယ်စင်တာကို ကျော်ပြီးတော့ တစ်ဖက်ကို ရောက်နေတယ် ။ အဲဒါ ရေသည်ယောက်ျား လမ်းလျှောက်မြန်လို့ပေါ့ ”

ဝင်းပပထွန်း တို့ နှစ် ယောက် ငြိမ်သက်ကာသွားကြလေသည်။ ။

“ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ ဟာ ။ နင်အကြီးကြီးတွေ မလုပ်ရပါဘူး ။ ပါးပါးပဲ ငါ့ကိုကူညီရမှာ ပါ ။ ဘာကူညီရမယ်ဆိုတာတော့ နီးမှပဲ ပြောပြတော့မယ် ”

ပြောပြီး ဉာဏ်ထူးက နောက်ဆုံးလက်ကျန် ရေနွေးခွက်ကို ရှင်းသည်။ ။

“ငါသွားတော့မယ်ဟာ ... ကျောင်းတက်ဖို့ ငါးမိနစ်ပဲလိုတော့တယ် ။ အတန်းထဲမှ လုပ်စရာရှိသေးလို့။ ”

ထို့နောက် ဉာဏ်ထူး တစ်ယောက် စာသင်ခန်းဆီသို့ ဦးတည်ခဲ့ပါသည်။ ။ အခုလောလောဆယ် ကတော့ တစ်ဝက်သေချာသွားပေပြီ ။ နောက်တစ်ဝက်ကိုတော့ ဆက်လက်ကြိုး စားရဦးမည်။ ။

ဒါပေမယ့် အရမ်းကြီးခက်ခဲမည် မထင်ပါ။ ။ အကြောင်းကား ဇော်ထက်ကို သေသေချာချာ လေ့လာထားသည်မဟုတ်ပါလား။ ။

*

(f)

ဉာဏ်ထူး၏ ဒုတိယစစ်စင်ရေး

အခန်းဝတွင် ရပ်ကာ ဇော်ထက်ကို သူရှိ လိုက်သည်။ ။ ဇော်ထက်က လူမှန်နေရာမှန်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ရှေ့ချ၍ စာကြည့်နေပါ ၏။ ဉာဏ်ထူးခပ်တည်တည်ဖြင့် ဇော်ထက်ဆီသို့ သွားလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ...

“ဇော်ထက် ငါ့ကို သင်္ချာတစ်ပုဒ်လောက်ရှင်းပြစမ်းပါကွာ ”

သူ၏ စကားကြောင့် ဇော်ထက်က လိုလိုလားလားပင် ...

“ရတယ် သူငယ်ချင်း ၊ ပြောလေ ဘယ်အပုဒ်လဲ”

ဇော်ထက်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း လွယ်အိတ်ထဲမှ သင်္ချာစာအုပ်ကို

ထုတ်သည်။ ။ ပြီးတော့ အရင်ကတည်းက ကြုံရွေးထားသည့် အခက်ဆုံးပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်အား
ဇော်ထက်ကို ရှင်းပြခိုင်းပါ ။

ဇော်ထက် ကတော့ တကယ်ဟုထင်ကာ ကြိုး ကြိုး စားစားရှင်းပြနေသည်။ ။ သူ
အာရုံက ဇော်ထက်ဆီမှာ မရှိ၊ အာရုံရှိသည့် နေရာ က ခုံအောက် ။

ဉာဏ်ထူး ဇော်ထက်ပုဆိုးစကို ခြေမ , ဖြင့် ညှပ်ကာ စာရေး
ခုံခြေထောက်အောက်သို့ ထိုးသွင်းနေသည်။ ။ သို့သော် စာရေး ခုံမှာ ဇော်ထက်
ဖိထားသည့်အတွက် မကြွ ။

“သူငယ်ချင်းခဏ ... စာရေး ခုံ ရှေ့နည်းနည်း ရောက်နေလား လို့ ”

ပြောလည်းပြော စာရေး ခုံကို မကာ နောက်နည်းနည်း ဆုတ်လိုက်သည်။ ။
စာရေး ခုံအကြွ သူ့ခြေထောက်ကအထည့် ။

အဆင်ပြေသွားလေပြီ ။ ဇော်ထက်ပုဆိုးစ စာရေး ခုံအောက်ရောက်သွားပြီ ။
သူ့ခြေမဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ညှပ်ဆွဲကြည့်လိုက် ။

အဆင်ပြေသည်၊ လုံချည်စက နည်းနည်း လေးမှပင် ပါမလား။ ။ ပြီးနောက်
ခပ်တည်တည်ပင် ဇော်ထက်ရှင်းပြနေသော စာကို နားထောင်နေလိုက် ။

ကျောင်းတက်သွားပေပြီ ။ မကြာခင် , ဆရာမ ဝင်တော့မည်။ ။
ဉာဏ်ထူးမျက်လုံးတွေ အခန်းဝမှာ ဝဲနေသည်။ ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်သော
အရိပ်တစ်ခု ။ ဟုတ်သည် ဆရာမ ။

ချက်ချင်း ပင် ဉာဏ်ထူးမတ်တပ်ရတိကာ စာရေး ခုံကို လက်ဖြင့် မသိမသာ
ဖိထားလိုက်ပါ ။ ထိုအချိန်မှာ ပင် ...

“ပဉ္စဂုဏ် ... အဟံဝန္တာမိ ...”

တစ်ခန်းလုံးမတ်တတ်အရပ် ...

“လျှော့ ...”

“ဟိုက်”

“ကျီ ... ဒုန်း ...”

အခြေအနေတစ်ခုက ရုတ်ချည်းရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ဇော်ထက်
မတ်တတ်အရပ် လုံ့ချည်မှာ လျှော့ခနဲ။

ဓာတ်လိုက်သလို တစ်ချက်တုန်သွားပြီး ကမန်းကတန်း
ပေါင်အောက်ရောက်နေသော လုံ့ချည်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ အရှိန်ကြောင့် ရှေ့မှ စာရေး
ခုံမှာ ‘ကျီ’ ခနဲ တစ်ချက်မြည် သွားပြီး ပြန်အကျ ‘ဒုန်း’ ဟူသော အသံ ဆက်တိုက်ဆိုသလို
ထွက်သွား ပါ ၏။

အခြေအနေက တကယ့်ခဏလေးပါ။ ဇော်ထက်မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး
ရော်အံ့ဆဲဆဲ ခရမ်းချဉ်သီးလို ရှုံ့တွ နီမြန်းသွားပြီး နဖူး၌ ချွေးတွေ ချက်ချင်း သီးသွားသည်။

နောက်ဆုံးတန်း ဖြစ်နေ၍ ဇော်ထက်၏ တီးတိုးဆင်သာတွေ ကို
မြင်သူမျှမမြင်လိုက်။ သို့သော် ...

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ဇော်ထက် ... မင်း အတွင်း ခံ ဘောင်းဘီလည်း
မဝတ်ထားဘူး။ မင်းတင်ပါးမှာ ဟိုဟာ ... ”

ဇော်ထက် အမွှေးတွေ ပင် ဖျဉ်းခနဲ ထောင်သွားကာ ချက်ချင်း ပင် ပါးစပ်ကို
ပိတ်ပါ ၏။

“ဟာ ... အဟား ... ဟား ငါမြင်သွားပြီနောင် ဟေ့ကောင်။ တင်ပါးမှာ
ဟိုဥစ္စာတွေ ”

ဇော်ထက်မှာ အတင်းမရမကကို လိုက်ပိတ်နေပါသည်။ သူ့ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်
အုပ်ထားရင်းမှလည်း ...

“ဉာဏ်ထူး ... ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။ ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောပါနဲ့။
ငါရှက်လို့ ပါကွာနော်။ ငါတောင်းပန်ပါတယ် ”

အသည်းအသန် ပြောနေသော ဇော်ထက်ပုံစံကို ကြည့်၍

ဉာဏ်ထူးငြိမ်ပြီးနေလိုက်သည်။ ။ ထိုအခါမှ မဝံ့မရဲဖြင့် သူ့ပါးစပ်မှ လက်ကို ဖယ်ပေးရင်း ...

“တောင်း ... တောင်းပန်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ။ ။ ငါ ... ငါတကယ်ရှက်လို့ ပါကွာ။ ။

ငါအရင်ကတည်းက အရှက်အကြောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ် ... နော် သူငယ်ချင်း ။ ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောပါနဲ့ ကွာ ”

ဇော်ထက်မှာ ချက်ချင်း ပင် ခဿယ ဖြစ်သွားကာ မျက်နှာငယ် လေးဖြင့် သူ
ကိုတောင်းပန်သည်။ ။ ကြက်သီးတွေ ထကာ နှုတ်ခမ်းတွေ တုန်နေသော် ဇော်ထက်ကို
သူခပ်တည်တည်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၍ ...

“အေး ... မင်းမပြောနဲ့ ဆို မပြောဘူး။ ။ ဒါပေမယ့် မင်း ငါ့ကို တစ်ခု ကူညီရမယ် ”

“ဟာ ... ကူ ... ကူညီမယ်သူငယ်ချင်း၊ ကူညီမယ်ကွာ။ ။ ပြော ... ဘာကူညီရမလဲ ”

ဇော်ထက်မှာ ချက်ချင်း ပင် တက်ကြွသွားကာ လျှာခလုတ် တိုက်မတတ် ပြောသည်

။

“ဒါပေမယ့် အခုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ။ လိုတဲ့ အချိန်ကျမှ ပြောမယ်။ ။ အဲဒီ
တော့မှ မကူညီဘူးဆိုလို့ ကတော့ မင်းတင်ပါးမှာ ဘာတွေ ရှိ ... ”

ဉာဏ်ထူးစကားပင် မဆုံးလိုက်။ ။ ဇော်ထက် လက်ပုပ်ကောက်ချီကာ ...

“ဘာ ... ဘာ ဖြစ် ဖြစ် ကူညီ ပါမယ်ကွာ။ ။ တော် ... တော် ပါတော့ ”

ဉာဏ်ထူးကျေနပ်သွားပေပြီ။ ။ ဒီအနေအထား လောက်ဆိုရင် ရပြီ။ ။

ပြီးနောက် ...

“အေး ... အဲဒါဆိုပြီးရော ... ငါသွားတော့မယ်။ ။ မင်းစကားနဲ့ မင်းနော် ”

“အေးပါ သူငယ်ချင်းရာ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

ထို့နောက်တွင် တော့ ဉာဏ်ထူး တစ်ယောက် မှာ ဝံ့ကြွားသော ခြေလှမ်းဖြင့် သူ

နေရာသူ ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။ ။

*

(၅)

“ကံထူး ... ညနေကျရင်အားလား ”

“အားမယ်မထင်ဘူးဟာ။ ညနေကျရင် ငါဘုရားမှာ အဓိဋ္ဌာန် ဝင်စရာရှိတယ် ”

“ဉာဏ်ထူး ... နင်ရော ... ”

“မအာဘူး ”

သူတို့နှစ်ယောက် ၏ အဖြေကြောင့် ဝသန်က နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့သည်။ ။

“နင်တို့နှစ်ယောက် မအားမှတော့ ဇွဲထူးကို မေးစရာမလိုတော့ဘူး ”

ဇွဲထူးကလည်း ခပ်တည်ဖြင့် ပင် ခေါင်းကို ညှိတ်သည်။ ။ ပြီးတော့ ...

“နင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ ”

“ငါတို့နှစ်ယောက်မှာ နတ်ဝင်တဲ့ အိမ်တစ်အိမ် ရှိတယ်ဟာ။ နတ်ဝင်ပြီး

ဗေဒင်တွေ ဘာတွေ လည်း ဟောတယ်။ အဲဒါ ညနေကျရင် ငါသွားမေးချင်လို့။ ဒါပေမဲ့ နင်တို့ သုံးယောက် လုံးမအားဘူးဆိုတော့ ငါ တစ်ယောက် တည်းပဲ သွားရမှာ ပေါ့ ”

ဝသန် စကားဆုံးတော့ သုံးယောက် စလုံး ကန့်ကွက်ကြသည်။ ။

“ဟာ ... ဝသန်ရာ၊ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ”

“အေးလေဟာ ... အဓိပ္ပာယ်မရှိ ... ”

ဗေဒင်ကိုတော့ သူတို့ ယောက်ျားလေးသုံးယောက် စလုံးမယုံပါ။ ။ ယုတ်စွာအဆုံး ကံ၊ ကံ ၏ အကျိုး ကို ယုံကြည်သော ကံထူးပင်မယုံ။ ။

“နင်က ဘာအကြောင်းသွားမေးမလို့လဲ ”

“စာမေးပွဲ အကြောင်း သွားမေးမှာ ပေါ့။ ငါ့ဂုဏ်ထူးဘယ်နှခု ထွက်မလဲ။ နင်တို့ သုံးယောက် ရော စာမေးပွဲအောင်မလား။ ရိုးရိုးအောင်မလား ... ဂုဏ်ထူးနဲ့လား ... အဲဒါတွေ သွားမေးမှာ ပေါ့ ”

“ဟာ ... မဆိုင်လိုက်တာ ဝသန်ရာ။ ကိုယ်ကြိုး စားမှကိုယ်ရမယ့်ဥစ္စာ။ နင်ဗေဒင်သွားမေးတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ ”

“အေးလေဟာ ... နင့်ဘာသာမေးချင်မေး။ ငါတို့ အကြောင်းတော့မမေးနဲ့။ ငါတို့ လုံးဝအယုံအကြည်မရှိဘူး ”

ခါးခါးသီးသီးငြင်းနေသော သူတို့ သုံးယောက် ကိုကြည့်၍ ဝသန်နု၊ တံခမ်းစုသွားသည်။ နောက် ရန်တွေ သလို ခါးထောက်ပြီး ...

“အေးပါ ... မယုံလည်းနေ။ နင်တို့ ကိုလည်း ဘယ်သူမှ မခေါ်ပါဘူး။ ငါ့ဘာသာငါ တစ်ယောက် တည်း သွားမယ် ”

ထိုသို့ ပြောရင်း ဝသန်မှာ ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး ထွက် သွားပါတော့သည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော သူတို့ သုံးယောက် မှာ တော့ စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားသော ဝသန် ကျောပြင်ကိုငေးကြည့်နေရင်းဖြင့် ...

“အင်း ... ဒီကောင်တွေ ကို အသိမပေးဘဲ။ ညနေကျဝသန် သွားမယ့်ဆီကို လိုက်ဖို့ ရမယ်။ အခြေအနေကောင်းရင် တစ်ခါတည်း ဖွင့်ပြောမယ်ကွာ ”

ဒါသုံးယောက် လုံး စိတ်ထဲမှ ကိုယ်စီကိုယ်စီတွေ နေခြင်းပါ။ ဒီလို နှင့် ...
ညနေရောက်တော့ ...

*

“ဟေ့ကောင် ... မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ ”

“အောင်မာ ... မင်းကရော အဓိဋ္ဌာန်ဝင်စရာရှိတယ်ဆို ”

ကံထူးနှင့် ဉာဏ်ထူးနှစ် ယောက် ဝသန်တို့ လမ်းထိပ်မှာ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်တွေ

ကြခြင်းပါ။

နှစ် ယောက် စလုံး တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ‘ ငါသိတယ်နော် ’ ဟူသော

မျက်ဝန်းတွေ ဖြင့် ကြည့်နေကြရင်းမှ ...

“အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီးသွားပြီကွ။ ပြီးလို့ ဒီဘက်ထွက်လာတာ။ မင်းကရော ....”

“ငါလည်း ကိစ္စရှိလို့။”

နှစ် ယောက် စလုံး ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဖောနေကြခြင်းဆိုတာ

ကိုယ်စီကိုယ်စီသိနေကြသည်။ ဒါပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ လျှောက်လာကြရင်းမှ

ဝသန်တို့ ခြံရှေ့အရောက် သူတို့ နှစ် ဦးမျက်လုံးပြူး သွားရပါသည်။

အကြောင်းကား ...

ခြံထဲမှထွက်လာသော ဇွဲထူးနှင့် ဝသန်။

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်း ... မင်းတို့ ...”

“ဟယ် ... ကံထူးနှင့် ဉာဏ်ထူး”

ဝသန်မှာ သူတို့ နှစ် ယောက်ကုတွေ့၍ အံ့သြပျော်ရွှင်သွားသလောက် ဇွဲထူးမှာ

တော့ (၇) ရက်ထားသော မသာအလောင်းလို ပုပ်သိုးသွားသည်။ သွားပြီ။ သူ

အစီအစဉ်ပျက်ပြီ။

ဇွဲထူး တစ်ယောက် ကတော့ သူတို့ ကိုစိတ်ထဲမှ ကြိတ်ကျိန်ဆဲနေမှာ

သေချာသည်။

ကံထူးနှင့် ဉာဏ်ထူး နှစ် ဦး၏ စိတ်ထဲမှာ ကား ...

“ဟုတ်သားပဲ ... ဒီကောင်ရဲ့ ဝီရိယကို မေ့သွားတယ်။ တော် သေးတာပေါ့

အချိန်မီ ရောက်လာလို့။”

ဒီလိုနဲ့ပဲ သူတို့ သုံးယောက် မှာ ဝသန်ဦးဆောင်သည့် နတ်ဝင်အိမ်သို့
လိုက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ။ လမ်းတွင် သုံးယောက် စလုံးစကားမပြော ဖြစ်ကြပါ။ ။ ဒါပေမဲ့
သုံးဦးစလုံး၏ စိတ်ထဲတွင် ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ တွေ ဖြစ်ကုန်သည်။ နောက်ပြီး
ရယ်ချင်သလိုလည်း ဖြစ်လာရပါ ၏။ ဟုတ်သည်။ သူတို့ သုံးယောက် အဖြစ်က
ရယ်စရာကောင်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။ ။

ဒီလို ဖြစ်တတ်သော ကိစ္စသည် သူတို့ သုံးယောက် စလုံးအတွက် မဆန်းတော့ပါ
။ ဘယ်သူမှမသိအောင် ကြိတ်လုပ်သည့် ကိစ္စဆိုလျှင် တိုက်ဆိုင်နေတတ်သည်က သဘာဝ။ ။
တစ်ခါလည်း မဟုတ် ၊ နှစ် ခါလည်းမဟုတ်။ ။

စိတ်ချင်းများ ဆက်နေသည်လားတော့ မပြောတတ်။ ။

ဒါပေမယ့် ရယ်ဖို့တော့ကောင်းပါသည်။ ။

“အဟီး...ဟီး : ....”

ဉာဏ်ထူးကစရယ်သည်။ ။

ဉာဏ်ထူးရယ်သံကြောင့် ပထမတော့ ဟိုနှစ် ယောက် ကြောင်သွားသည်။ ။
နောက်မှ ဘာကိုဆိုလိုမှန်း သဘောပေါက် ကာ နှစ် ယောက် သား လိုက်ရယ်ပါ ၏။ ။

“အဟီး...ဟီး... ခွီး... ဟား ဟား ဟား”

အကြောင်းမရှိ ဖြိုင်တူရယ်နေကြသော သူတို့ သုံးယောက် ကို တော့ ရှေ့မှာ
သွားနေသည့် ဝသန် နားလည်မည် မထင်ပါ။ ။

ထိုသို့ နားမလည်ခြင်းသည်ပင် သူတို့ သုံးယောက် စလုံးအတွက် ကောင်းနေပါ
၏။ ။

ဗေဒင်မေးပြီးပြန်လာကြတော့ အပြန်လမ်းတွင် ဝသန်က ဉာဏ်ထူးကိုမေးသည်
။ ။

“ဉာဏ်ထူး... ဒီနှစ် ယောက် ကတော့ သတ်သတ်လွတ်စား အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တဲ့လူနဲ့

... အပြင်မထွက်နိုင်အောင် စာကျက်တဲ့ သူနဲ့။ စာမေးပွဲ အတွက် အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။
နင်ကရော ...”

ဉာဏ်ထူး ရှေ့ရှိသော ဒဲတစ်လုံးကို ကန်ထုတ်လိုက်ရင်းမှ ...

“ငါလည်း မနက်ဖြန်ဆို အဆင်သင့် ဖြစ်ပါပြီဟာ ”

*

(h)

“သူငယ်ချင်း ... နေကောင်းလား .. ဟဲဟဲ”

အပိုးမကျိုး စွာ ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် မေးသော ဉာဏ်ထူးကို

ဝင်းပပထွန်းမျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း ...

“နင်မျက်စိမမြင်ဘူးလား”

“မြင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စာမေးပွဲနီးနေပြီဆိုတော့ ဖျားနေမှာ စိုးလို့ ပါဟာ ”

ဝင်းပပထွန်း မဲ့သွားကာ ...

“အပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ဉာဏ်ထူး။ နင်ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ငါ့ဆီကို

လာတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ ပြော ... ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ ”

သဘောပေါက်လွယ်သော ဝင်းပပထွန်းကြောင့် ဉာဏ်ထူးနိဒါန်း ပျိုး

ရသက်သာသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“ဘာမှမလုပ်ရပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်။ ငါ့ကို အကူအညီနည်းနည်း လေး

ပေးရုံပါပဲ ”

သူ့စကားကြောင့် ဝင်းပပထွန်း မျက်မှောင့်ကြဲတယ်သည်။

“အကူအညီ ... ဘာကူညီရမှာလဲ ”

“ဟို ... ဟိုလေ .. ဟို”

ဉာဏ်ထူး ခေါင်းကုတ်ဖင်ကုတ်လုပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။
ပြီးနောက် ဝင်းပပထွန်းနားသို့ တိုးကပ်၍ တိုး ညှင်းသော လေသံဖြင့် ...

“ငါ ... ငါ့ကို စာမေးပွဲခန်းထဲမှာ စာနည်းနည်း ပြပါဟာ ”

သူမ မအံ့သြပါ။ ‘ ထင်သားပဲ ’ ဟူသော ပုံစံဖြင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။

“လုပ် ... လုပ်ပါ သူငယ်ချင်းရယ်နော်။ နင်မှမကယ်ရင် ငါစာမေးပွဲ ကျဖို့
သေချာနေလို့ ပါဟာ။ ငါအများ ကြီးလည်း မတောင်းဆိုပါဘူး။ အမှတ် (၂၀)
ဖိုးလောက်ပဲပြရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ နောက်ပြီး နင့်ဂုဏ်ထူးမှတ်တွေ ကိုလည်း ငါလုမယူပါဘူး ...
ကူညီပါဟာ ... အမှတ် (၂၀) ဖိုးတည်းပါ။ ”

ဉာဏ်ထူးပုံစံက မသိရင် ဂုဏ်ထူးမှတ်ပေးချင်သွားရလောက်အောင်
ညှင်သာသည်။ ဒါပေမယ့် ဝင်းပပထွန်း က အင်တင်တင်ဖြင့် မသိသလို လုပ်နေရာ ...

“နင်နဲ့ ငါနဲ့ က သူငယ်တန်းကတည်းက အတူတူတစ်ကျောင်းတည်း
တက်လာခဲ့ကြတာပါ။ နောက်ပြီး နင် မိဘ ၊ ငါ့မိဘ ဆိုတာကလည်း ဆွေမျိုး လိုခင်နေကြတာ
။ နင် ဦးလေးနဲ့ ငါ့ဦးလေးဆိုတာကလည်း စီးပွားဖက် ။ နင့်အကို ၊ ငါ့အကို လက်ထက်တုန်း
ကလည်း ... ”

“ကဲ ... တော် ပါတော့ ဉာဏ်ထူးရယ် ... ပြဆိုပြပါမယ် ။ တကယ်တည်း
လေ့ရှိလိုက်တာ ”

မိုးရဲတဲ့ မျက်နှာလို ဉာဏ်ထူးဖွေးဖွေးဖြူသွားလေသည်။

“နင် ... နင် တကယ်ပြောတာနော်”

“အေး”

“ဝမ်းသာလိုက်တာဟာ ... ဒါဆိုဒီလိုလုပ် ။ စာမေးပွဲဖြေချိန်ကနေပြီးတော့
တစ်နာရီခွဲအတွင်း : ရှေ့ပိုင်းမေးခွန်းတွေ ထဲက အမှတ် (၂၀) ဖိုးပြ ။ ငါလောဘမကြီးဘူး ။

အမှတ် (၂၀) ဖိုးရရင် ကျန်တာတွေ ငါ့ဦးနှောက်နဲ့ ငါကြိုး စားပြီးဖြေမယ်... နော် ”

ဝင်းပပထွန်း ခေါင်းညိတ်ပါသည်။ ။

“ကျေးဇူးအများ ကြီးတင်တယ်ဟာ ။ ငါ့ကို ကူညီတဲ့အတွက် နင်ဂုဏ်ထူးတွေ အများ ကြီးထွက်မှာ ပါ ”

ဉာဏ်ထူးရင်ထဲမှ အလုံးကြီးတစ်ဝက်ပြုတ်ကျ သွားပါသည်။ ။

နောက်တစ်ဝက်ကျန်သေးသည်။ ။ အဲဒါက ဇော်ထက် ။

“ဒါဆို ငါသွားမယ်သူငယ်ချင်း ။ ကိုးရက်မှာ ခြောက်ရက်နုတ်ပြီး ကျန်သုံးရက် ကတော့ ...”

“ဘာ ...”

သူ့စကားကြောင့် ဝင်းဝင်းထွန်း က ‘ ဘာ ’ ဆို၍ မော့ကြည့်သည်။ ။

“ဟဲ ... ဟဲ ... တစ်မျိုး မထင်ပါနဲ့ဟာ ။ လျှော်လိုက်တော့မယ်လို့...”

စပ်ပြီးပြီး ပြောလိုက်သော သူ့စကားကြောင့် သူမ ရယ်ချင်ပက်ကျမျက်နှာပေးဖြင့် မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“ကောင်စုတ် ... တတ်လည်းတတ်နိုင်တယ် ”

...

“သူငယ်ချင်း ဇော်ထက်”

“ဟေ”

စာငုံ့ ရေး နေသော ဇော်ထက်မှာ ခေါ်သံကြောင့် ပြန်ထူးရင်း မော့ကြည့်ရာ သူ ကိုမြင်သွားချိန်တွင် ဖွေးနေသော မျက်နှာက ယုတ်ချည်း ပုစွန်ဆီရောင် သမ်းသွားသည်။ ။

ရှက်သွေးဖျန်းသွားခြင်းတော့ ဟုတ်ဟန်မတူ ။ ဒါပေမယ့် ရှက်သွားသည်မှာ သေချာပါသည်။ ။

“အေးဆေးပဲမလား”

“အေး ... အေးဆေးပါတယ်”

သူ့ကိုမော့မကြည့်ပါ။ အရင်ကတည်းက အရှက်အကြောက်ကြီးသူ ဖြစ်သည့်အတွက် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲခြင်း ဖြစ်ရပေမည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ကွ၊ မင်းကိစ္စကို ငါဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး”

ဇော်ထက် မဝံ့မရဲမော့ကြည့်သည်။ ပြီး ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

“အေးပါကွာ ... ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းငါ့ကို တစ်ခုကူညီရမယ်။ ငါ့နှုတ်လုံးလုံးနဲ့ စောင့်ထိန်းပေးရတဲ့အတွက်”

ဇော်ထက်ပြန်မဖြေပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုအချိန်မှာ သူ့ဘာလုပ်လုပ် ဖြစ်သည်ကို ဉာဏ်ထူးနားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် ...

“မင်းနဲ့ ငါနဲ့က စာမေးပွဲမှာ ခုံချင်းရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုတော့ မင်းငါ့ကို စာနည်းနည်း တော့ ပြကွာ။ ဒါမှ ငါ့နှုတ်လုံးရကျိုး နပ်မှာ”

ဇော်ထက်က သူ့စကားကို သေချာလင့်နေသည်။

“ဒီလိုလုပ်ကွာ ... ငါမတရားမလုပ်ဘူး။ မင်းငါ့ကို နောက်ပိုင်း မေးခွန်းထဲက အမှတ် (၂၀) ဖိုးပဲပြ။ ရှေ့ပိုင်းမေးခွန်းကို ငါ့ဘာသာငါဖြေမယ် ... ဟုတ်လား”

သိပ်မပြောလိုက်ရပါ။ ယောက်ျားလေးချင်းမို့လို့လား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဉာဏ်ထူးကိုင်ထားသော နိုင်ငံကွက်ကြောင့်လားမသိ။ ခဏချင်းမှာပင် အဆင်ပြေသွားပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်တယ် သူငယ်ချင်း ... မင်းကျေးဇူးတစ်သက် မမေ့ပါဘူးကွာ။ စာမေးပွဲဖြေချိန် တစ်နာရီခွဲနောက်ပိုင်း ငါမင်းဆီကအဖြေကို မှော်လင့်နေမယ်နော်”

ဤမျှသာ ...

ဉာဏ်ထူး ရင်ထဲမှ အလုံးကြီးများ လုံးလုံးလျားလျား ပြုတ်ကျ သွားပါတော့သည်။
ထို့နောက် ဉာဏ်ထူးတစ်ကိုယ်တည်း ဟစ်ကြွေးမိသည်ကား ...

*

‘လောကမှာ ဉာဏ်ရှိရင် ဘာမဆို ဖြစ်ပါတယ်’

*

(i)

ဒီလိုနဲ့ တက္ကသိုလ် စာမေးပွဲကြီး ဖြေဆိုကြပါတော့သည်။

သက်သတ်လွတ်စား၊ ဥပုသ်စောင့်၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်၊ ပုတီးစိပ်၊ ဘုရားရှိခိုး၍ ကံကို
ခေါင်းပေါ်တင်ထားသော ကံထူးမှာ တောက်လျှောက် အခြေအနေကောင်းလာခဲ့သည်။

သူရွေးကျက်ထားသော စာတွေ တိုးသည်။ သူထင်ထားသော အပုဒ်တွေ
ပါလာသည်။

ဒါ ကံတရားကသူ့ကို ဖေးမနေခြင်း။

ဉာဏ်ထူး

ဉာဏ်ထူးသည်လည်း လှည့်ကြည့်နေစရာမလိုအောင် အဆင်ပြေလာသည်။
ပထမ အချိန်တစ်နာရီခွဲအတွင်းမှာ ဝင်းပပထွန်းဆီမှ အမှတ် (၂၀) ဖိုးယူသည်။ ပြီတော့
ဇော်ထက်အလှည့်မရောက်ခင် သူကျက်ထားတာတွေ ကို ဖြေသည်။ တစ်နာရီခွဲပြီးတော့
ဇော်ထက်ဆီမှာ အမှတ် (၂၀) ဖိုးထပ်ယူသည်။ အချိန်ပိုနေသေးလျှင် အလကားမနေ။ နည်းမျိုး
စုံမှ အောင်မှတ်ရအောင်ကြိုးစားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူသိသည်။

ရိုက်ချလျှင် တောင် သူဒီစာမေးပွဲကို ကျမှာ မဟုတ်။

ဒါ သူအရမ်းအားကိုးလွန်းသည့် ဉာဏ် ၏ အကျိုး ကျေးဇူးကို ခံစားရခြင်း။

ဇွဲထူး

သူ ကတော့ ပြောစရာမလိုပါ။ လောကကြီးက အမှန်တကယ် ပင် သူ့အတွက်
နေရာတစ်နေရာ ချန်ထားပေးပါသည်။ ဤသိပ်မထက်လှသော လည်း ဝီရိယ၏ အကျိုး
ကြောင့် သူ့ဂုဏ်ထူးပင်မှန်းထားခဲ့သည်။

ဒါကဝီရိယ ရှိခြင်း ၏ အကျိုး၊

မေဝသန်

သူမ ကတော့ (၆) ဘာသာစလုံးကို အမှာ :အယွင်းမရှိဖြေနိုင်သည်။ ။
သူမအရမ်းတက်ချင်သော ဆေးတက္ကသိုလ်သို့လည်း ရောက်ရမည် ဟု ယုံကြည်နေသည်။ ။
သူမ ကတော့ ကံတစ်ခုတည်းကိုလည်း မယုံပါ။ ဤတစ်ခုတည်းကိုလည်း အားမကိုးပါ။ ။
ဝီရိယကိုလည်း လိုသည်ထက်မပို ပါ။ ။

သူမ လက်ခံထားသည် က ...

ကံ + ဤ + ဝီရိယ = အောင်မြင်မှု၊

ဒီလိုနှင့် ပင် ...

( )

“နင်တို့ ဘယ်လိုလဲ ... ဖြေနိုင်ကြလား ”

မေဝသန်၏ အမေးကို စာမေးပွဲခန်းထဲမှ အဖြိုး ကိုယ်စီဖြင့် ထွက်လာကြသော
သူတို့ သုံးယောက် က ဝံ့ကြွားစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကြသည်။ ။

“ဟာ ... ပျော်စရာကြီး ... ဒါဆို ငါတို့ လေးယောက် စလုံး တက္ကသိုလ်
ရောက်ကြမှာ ပေါ့ ”

လေးယောက် စလုံးရင်ထဲ၌ အဖြိုး တွေ ဝေနေကြပါသည်။ ။ သူတို့ လေးယောက်
ပင်မဟုတ်၊ ဆယ့်တစ်နှစ် လုံးလုံးဝတ်လာသော အဖြူအစိမ်း ဝတ်စုံသည် ဒီနေ

နောက်ဆုံးပါလားဟူသော အသံဖြင့် အားလုံးပျော်ရွှင်နေပါ ၏ ။

“လာဟာ ... ငါတို့ ပြောထားတဲ့အတိုင်း ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရအောင် ”

ဝသန့် စကားက တက်ကြွနေသော သူတို့ စိတ်တွေ ကို ဦးတည်ချက်ပေးလိုက် ၏

။

“အေး ... သွားမယ် ”

ဒီလိုနှင့် သူတို့ လေးယောက် ရုပ်ရှင်ရုံသို့ ဦးတည်လိုက်ကြတော့သည် ။

ရုပ်ရှင်ရုံရောက်တော့ ဇာတ်ကားက စပြနေပါပြီ ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ကံထူးက လေးယောက် စာလက်မှတ်သွားဝယ် ၍ အကြံဖန်လုပ်တော့သည် ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူဝသန့်နှင့် အတူထိုင်ချင်သည် မဟုတ်ပါလား ။

တစ်ယောက် တစ်စောင်စီ လက်မှတ်ပေးနေရာမှ ကံထူးက ...

“ ကိုယ်ရတဲ့ခုံမှာ ပဲ ကိုယ်ထိုင်ရမှာ နော် ”

ဒီလောက်နဲ့ ပင် ဉာဏ်ထူးနပ်သွားခဲ့ပါသည် ။ သူကဦးနှောက် ကို အမြဲသုံးနေသူပင်လေ ။

ရုံထဲရောက်တော့ ဓာတ်မီးရောင် မှိန်မှိန်ဖြင့် နေရာပြသော ဝန်ထမ်းနောက်မှ လိုက်သွားကြရင်း ဉာဏ်ထူးထင်သည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။ ဝသန့်က ဓာတ်မီးထိုးပြရာ ခုံနံပါတ်ဆီသို့ အရင်ဝင် သွားပါ ၏ ။ ဝသန့် ဘေးကပ်လျက်က ကံထူးခုံနံပါတ် ၊ ကံထူးဘေးမှာ မှသူ ၊ သူ ဘေးက ဇွဲထူး ။

“ဟေ့ကောင် မင်းကို ဟိုမှာ ခေါ်နေတယ် ”

“ဟင်”

ကံထူးက ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် သူလက်ညှိုး ထိုးပြရာဆီ သို့ ကြည့်သည် ။ ဟုတ်သည် ။ မှောင့်ကြီးထဲမှ တစ်စုံတစ်ဦးက သူ့ကို လက်ယပ်ခေါ်နေပါ ၏ ။

ကံထူးအံ့သြသွားသည်။ ။

“မင်းအသိလားမသိဘူး ... သွားလိုက်ဦး”

ဉာဏ်ထူးစကားဆုံးတော့ သတိလက်လွတ်ထွက်သွားလိုက်မိပါသည်။ ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ကံထူး၏ ခုံနံပါတ်သို့ ဉာဏ်ထူးဝင်သွားလိုက်တော့သည်။ ။ ဉာဏ်ထူးနောက်မှ ဇွဲထူးကဆက်ဝင်သည်။ ။

ချက်ချင်း ပင် ကံထူးပြန်ရောက်လာကာ ရူးရူးရှိရှိဖြင့် ...

“ငါ့ကို ခေါ်တာမဟုတ်ဘူးကွ။ ။ ထိုင်ခုံပြတဲ့ ဝန်ထမ်းကိုခေါ်တာ။ ။ ဟေ့ကောင် ... ဉာဏ်ထူး ... ဖယ် ... အဲဒါ ငါ့နေရာ ”

ဉာဏ်ထူး ရယ်ချင်သွားသည်။ ။ သို့သော် အသံကိုတမင်ငြိမ်အောင်ထိန်း၍ ...

“ဘာလဲကွ ... မင်းပဲ ကိုယ်ရတဲ့ခုံ ကိုယ်ထိုင်ဆို ”

“အေးလေ ... အဲဒါ မင်းရတဲ့ခုံမှမဟုတ်တာ။ ။ မင်းခုံနံပါတ်က ဇွဲထူးနေရာမှာ ”

“ဟ ... ဒါ ငါရလို့ ငါထိုင်နေတာလေ။ ။ ဘာလဲကွ ... မင်းခုနုပြောတဲ့ ထဲမှာ လက်မှတ်ဆိုတဲ့စကားပါလို့လား ”

“ဘာ ... ”

ကံထူး ဒေါသနိုးသွားလေသည်။ ။ နောက်ဆုံး မရသည့်အဆုံး ထိုဘေးခုံမှာ ပင် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ဝင်ထိုင်ရတော့သည်။ ။

ရုပ်ရှင်မှာ ဟာသကား ဖြစ်သည့် အတွက် ရယ်ရပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် အဆင်မပြေမှုများ ခဏချင်းပင် ပပျောက်သွားလေသည်။ ။

ဝသန်နှင့် အနီးကပ်ထိုင်ရသည့် ဉာဏ်ထူး တစ်ယောက် မှာ တော့ မှောင့်မှောင်မည်မည်ထဲ ရင်ခုန်နေသည်ပေါ့။ ။

ဒီလိုနှင့်ပဲ ရုပ်ရှင်ပြီးသွားတော့ ဝသန်က အမှတ်တရဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ပြောသည်။ ။

သူတို့လေးယောက် စလုံး တက်ညီလက်ညီ ပင် ဂုပ်ရှင်ရုံအနီးမှ ဓာတ်ပုံဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်
ဝင်ရိုက်လိုက်ကြပါ၏။

Studio ခန်းထဲရောက်တော့ ဝသန်က နေရာလုမည် အရေးကို ကြုံတွေ့ကာ
ခုံတစ်ခုံတောင်း၍ ထိုင်သည်။ သူတို့လေးယောက် ကတော့ ဝသန်နောက်မှာ တန်းစီ
ရပ်လိုက်ကြပါ၏။ ပြီးတော့ ...

“အိုကေ ... ရယ်ဒီ ... ဝမ်း ... တူး ... သရီး ... ရိုက်ပြီ ”

“ကလစ်”

*

(j)

ဓာတ်ပုံကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ရင်း အတိတ်ဆီသို့ အလည်သွားနေရာမှ ကံထူး
တစ်ယောက် ထထိုင်လိုက်သည်။

နောက် ဓာတ်ပုံကို စားပွဲပေါ်ပြန်တင်ကာ နာရီကို ကြည့်မိတော့ (၁၂)
နာရီထိုးပေပြီ။ မဆီမဆိုင် ထူးထူးခြားခြား ဉာဏ်ထူး တစ်ယောက် ကို သတိရမိပါ၏။

“ဪ ... ဉာဏ်ထူး၊ ဉာဏ်ထူး ... တော် တော် ဉာဏ်များ တွဲကောင်။ အေးလေ
... ငါဒီဘဝရောက်လာတာလည်း ဒီကောင့် ကျေးဇူးတွေ အများ ကြီးပါတယ် ”

ထိုသို့ ပါးစပ်မှ ခပ်တိုးတိုးပြောရင်းဖြင့် တစ်ချက်သန်းဝေကာ ရေတစ်ခွက်ငဲ့
သောက်သည်။ ပြီးတော့ ...

မကြာလိုက်ပါ။ ကံထူးအခန်းသည် ဖျော်ခနဲ မီးပိတ်သံနှင့် အတူ အမှော
င်အတိကျသွားလေတော့သည်။

ယခုတော့ ကံကို ဦးထပ်ထား ယုံကြည်ကိုးစားလွန်းသော ကံထူး တစ်ယောက်

မှာ နှစ် နှစ် ခြွက်ခြွက် အိပ်မောကျသွားခဲ့ပါပြီ ။

သူ့ အတိတ်က ကံတစ်ခုတည်းကိုသာ ယုံကြည်ခဲ့သည် ။

ယခုအချိန်မှာ ရော အသို့နည်း ?

အနာဂတ်တွင် ရော ဆက်လက်ယုံကြည်နေမည် လား ?